

За ЄВАНГЕЛІЙСЬКУ ВІРУ

ЧАСОПИС ВСЕУКРАЇНСЬКОГО СОЮЗУ ЦЕРКОВ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛІЙСЬКОЇ

«Тільки живіть згідно з Христовою Євангелією... борючись однодушно за віру Євангелійську» (Фил. 1:27).

РЕЄСТРАЦІЙНЕ СВІДОЦТВО № КВ 9264 ВІД 15 ЖОВТНЯ 2004 РОКУ

№10 (61), ЖОВТЕНЬ 2009 РОКУ

«Богові подяка за хліб, за мир, за Україну!» – під таким гаслом 18 жовтня в НПМ «Україна» з ініціативи Церкви ХВС України пройшло свято Подяки Господу. Його учасниками стали близько чотирьох тисяч християн з усіх регіонів України.

Розпочалося свято привітанням єпископа Миколи Синюка. А далі лунали чудові християнські пісні у виконанні молодіжного та дитячого хорів зі Львова, камерного чоловічого хору з Києва, духового оркестру (Волинська обл.), гуртів «Сіон» (Дніпропетровськ), «Вічність» (Рівне), «Пілігрим» (Чернівці), «Джерело» (Івано-Франківськ). Свої вітання складали гості – священнослужителі інших Церков, урядовці і представники влади. Усі були одноставними в тому, що свято Подяки Богові повинно стати загальнонаціональним.

Без сівби неможливі жнива

Михайло Паночко
Старший єпископ
ЦХВС України

Вітаю вас з прекрасним днем – Днем Подяки Господеві! Вітаю всіх гостей, які прийшли розділити нашу радість і разом з нами помолитися Богові. Звичайно, ми всі дякуємо Богові вдома – вранці, ввечері і вдень. Але наш задум і наше бажання – хоча б раз на рік об'єднати жар наших сердець в одне серце і в один голос скласти славу і подяку Тому, Хто був, Хто є і буде навіки віків!

Тому наше серце наповнене радістю. Ми маємо дякувати і благословляти Ім'я Господнє.

В Євангелії від Івана читаємо: «Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово. Воно в Бога було споконвіку, і ніщо, що повстало, не повстало без Нього... І Слово сталося тілом, і перебувало між нами, повне благодаті та правди, і ми бачили славу Його, славу, як Однородженого від Отця... Поправді, поправді кажу вам: коли зерно пшеничне, як у землю впаде, не помре, то одне зостається; як умре ж, плід рясний принесе» (Ів. 1:1-3, 12:24).

Про що тут мова? Урожай починається не восени, а навесні. Коли сіяч кине зерно в землю, то в нього є надія, що воно проросте і дасть плід. І ми сьогодні зібралися тут, щоб дякувати за хліб щоденний, за мир, за нашу прекрасну країну – одну з хай

і не найбагатших, зате найкращих у світі. А для цього треба згадати, Хто ж був Ініціатором, Першопрохідцем сівби. Звичайно, не людина. Не нам належить першість. Апостол Іван у такій, здавалося б, філософській формі говорить, що Господар жнив – Той, Хто на небесах. Але жнив не земних, за які ми сьогодні дякуємо, а жнив вищого гатунку. Це Він посіяв в землю Слово. Це Він, Отець Небесний, через любов до нас послав найдорогоцінніше зерно – Ісуса Христа. Якби не це – ми б не знали, що таке спасіння, що таке небо відкрито, що таке прощення гріхів, що таке Божя любов, явлена у Христі.

Хай сьогодні наші серця схиляться перед Головним Сіячем – нашим Богом! Так Бог полюбив світ, що віддав, посіяв Слово, в якому

Вийшов сіяч сіяти...

– життя. І це Слово прийняло Тіло. Сівба була непростюю. Нам добре збирати врожай, добре радіти, але ми не думаємо над одним архіважливим аспектом в сівбі – якщо зерно, впавши на землю, не помре, не буде результату, не буде плоду, не буде врожаю, не буде хліба. Ми маємо застосувати це до себе. Нам нетяжко застосувати це до Божого Сина, але Він це зробив без нашого прохання. Божий Син, успадкувавши натуру Отця, продовжив Його лінію на землі. Хвала Йому навіки!

Закінчення на 4-й стор.

Молитва старших служителів

«Владико Боже наш! В руках Твоїх наша планета. В руках Твоїх всесвіт, що повстало, не повстало без Тебе! Дякуємо за цей прекрасний день, за те, що вродили наші ниви. Дякуємо за хліб на столах наших, за мир в нашій країні, за проповідь Євангелія. Дякуємо за Церкву Твою улюблену, за яку Ти помер і для оправдання якої воскрес! Дякуємо за мир в нашому краї. Дякуємо за незалежність, яку Ти подарував нашій країні, за те, що вона зводить свої очі не на схід, не на захід, а до святих небес, звідки приходять поміч, сила і влада, мудрість і життя, і життя з подостатком. Дякуємо Твоєму святому Імені, дякуємо за те, що Ти небо залишив, зійшов на землю і на ній

помер, щоб ми сховалися вірою в Тобі як у міцній башті. Дякуєм, Христе, що Ти став добірним зерном, прекрасним хлібом, Ти став нашим миром, нашим спасінням! Ти став нашим Богом навіки-віків! Твої царські руки були пробиті, Твоє царське чоло було вкрите терновим вінком за нас, за наш гріх, за гріх народу України, за гріх всього світу. Ти був битий і розп'ятий, але Ти врятував і спас тих, хто гинув. Дякуємо Тобі! Дякуємо за хліб, дякуєм за мир, дякуєм за Україну. Дякуємо один за одного, за весь Твій народ, за наших гостей, всіх присутніх і за всіх суцільних в Україні. Тобі дякуємо і Тебе благословляємо, вічного Бога – Отця, Сина і Святого Духа. Амінь».

Віктор Шатецький, соліст гурту «Вічність»

Духовий оркестр

Регент Галина Самусь

Гурт «Пілігрим»

ЗНАЮЧИ МИНУЛЕ,

ГОРТАЮЧИ СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

Говорячи про історію Церкви Християн Віри Євангельської (п'ятидесятників) в Україні, необхідно згадати, що джерела цього руху беруть початок з давніх часів, коли в середовищі ортодоксального православ'я Російської імперії, до складу якої входила Україна, з певних причин почалися духовні пошуки євангельського типу. Ці пошуки стосувалися як віровчення, так і практики Богослужіння, властивих для першоапостольської Церкви і описаних на сторінках Дій святих апостолів. Віруючі люди не були задоволені станом тодішньої Церкви і, бажаючи знати точку зору Євангелія із суперечливих питань, почали звертатися до Біблії самостійно. Це приводило їх на шлях євангельського вірування і євангельської практики Богослужіння і послужило причиною виникнення духовного християнства, як його називають в релігійнолітературі.

Особливо яскраво видно спорідненість сучасного п'ятидесятницького руху з рухом духовоборців і молюкан у царській Російській імперії. Багато громад духовоборців і молюкан у XVIII-XIX ст. було утворено на півдні України, в Таврії – і це значною мірою підготувало ґрунт для наступного руху євангельських християн, баптистів і п'ятидесятників, коли поступово відбулося злиття духовних пошуків нашого народу з євангельськими рухами в інших країнах.

Організований п'ятидесятницький рух сучасного типу пов'язується передусім з двома іменами: Чарльза Пархама і Вільяма Сеймура. Але передумови для цього руху існували набагато раніше: у різні часи і в різних країнах знаходилися окремі особистості чи групи людей, які намагалися вірити, жити і служити Богові так, як це було в першоапостольські часи. Найбільш сильною і, без перебільшення, революційною стала діяльність Мартина Лютера, яка спричинила так звану Реформацію і підштовхнула тисячі людей до істинного Богошування. На теренах християнської Європи почали виникати рухи, різні за своїм розвитком, віровченням, духовною практикою, але єдині за суттю: віруючі намагалися йти за Словом Божим, яке офіційна Церква часто забороняла навіть читати.

XIX століття характерне особливим потягом віруючих до Бога. Християни отримували все більшу можливість читати Євангеліє, а це, у свою чергу, приводило до появи громад та рухів, які більше відповідали новозаповітному зразку. Хоча треба зазначити, що в цей період виникло і багато лжевчень, які до сьогодні набули світового поширення.

Чарльз Пархам, який народився у 1873 році, був методистським проповідником у США. Він належав до так званого «руху святості» і вірив, що скоро розпочнеться час світового євангелізації, а для цього потрібна сила Духа Святого. Йому було відомо, що деякі віруючі, окремі місіонери та проповідники іноді говорили іншими мовами.

Чарльз Пархам

Пархам прийшов до думки, що це і є ознакою хрещення Духом Святим. Пізніше він відкрив біблійну школу для вивчення Святого Письма. У цій школі темою колективного дослідження стало питання хрещення Святим Духом. Як наслідок таких роздумів над Словом Божим 31 грудня 1900 року одна з учениць школи заговорила іншими мовами. Пізніше духовне хрещення отримав і сам Пархам та інші учні школи.

Пробудження зустріло опір. У 1901 році школа закрилася, і Пархам переїхав в інше місто як євангеліст. У 1905 році він відкриває нову біблійну школу в Хьюстоні (Техас), де одним з учнів стає чорношкірий Вільям Сеймур. Саме з його іменем пов'язане масове поширення п'ятидесятницького вчення.

У 1906 році баптистський проповідник Джозеф Спол розпочав зібрання у Лос-Анджелесі, на які запросив Сеймура. Маленька група віруючих, переважно негрів, збиралася в невеликій кімнаті для молитви. 8 квітня негритянський підліток заговорив незнайомою мовою, а наступного дня це явище набуло масового характеру. Саме 9 квітня 1906 року вважається початком сучасного п'ятидесятницького руху.

Три роки у церкві на вулиці Азуза-стріт в Лос-Анджелесі горів вогонь пробудження, який дуже швидко поширився по всій Америці та Європі.

В Україні п'ятидесятницьке пробудження прийшло трьома незалежними шляхами.

У 1919 році на захід України – у район міста Кременця Тернопільської області (ця територія тоді була під владою Польщі) повернувся з американських заробітків український селянин: Порфирій Ільчук, Трохим Нагорний та Йосип Антонюк. Вони почали активно проповідувати Євангеліє, і дуже швидко на Тернопільщині виникли нові церкви.

Практично одночасно такі ж вогнища розгоряються на території сучасних Рівненської та Волинської областей завдяки діяльності реемігрантів, що поверталися зі США. Тернопільщину, рівненське, волинське та білоруське Полісся охопила хвиля пробудження. З проповіді окремих осіб у сотнях сіл швидко виникали євангельські церкви. Це привело до того, що 4-6 травня 1924 року в Кременці був проведений перший з'їзд християн Святої П'ятидесятниці, на якому був утворений п'ятидесятницький союз церков під керівництвом Івана Герасевича (Гереса). У 1928 році відбувся другий з'їзд, на якому були представлені українські та білоруські громади, а до 1929 року відбулося об'єднання українських, білоруських, польських і німецьких церков п'ятидесятників у тодішній Польщі і створений Всепольський союз християн віри євангельської (п'ятидесятників) під керівництвом Артура Берггольца.

Друге вогнище пробудження розгорілося на Півдні України (тоді Радянської) з приїздом в Одесу місіонера Івана Воронаєва. Його справжнє ім'я Микита Черкесов. У 22 роки, перебуваючи на військовій службі в Оренбурзькій області, він увірвав і прийняв хрещення в баптистській церкві. Емігрувавши з Росії в Америку, Воронаєв стає служителем, пастором церкви і там же знайомиться з п'ятидесятницьким вченням. Отримавши хрещення Духом Святим, він приймає рішення повернутися в Росію як місіонер: 1921 року разом з Василем Колтовичем прибуває в Одесу.

За короткий час організовує церкву в самій Одесі й уже в 1924 році на обласному з'їзді проголошується створення «Обласного союзу християн євангельської віри». У 1925 році він реорганізовується у Всеукраїнський союз ХВЄП. П'ятидесятницькі церкви швидко з'являються спочатку в південних областях, а згодом і по всій Україні. У 30-х роках більшість керівників Союзу, у тому числі й Воронаєв, були репресовані, багато з них загинули в таборах. Дата смерті Івана Воронаєва навіть точно не відома.

Третє вогнище розгорілося на Буковині, яка на той час була під владою Румунії. Пробудження туди також прийшло перш за все через свідчення емігрантів, які поверталися з Америки.

На Волині євангельські християни появилися ще в XIX столітті. Це були німецькі колоністи, яким російська влада дозволила селитися на українських землях, – у переважній більшості щирі віруючі, які у своїй щоденній важкій праці не забували про служіння Богові і жили так, як проповідували. Їхня частка серед населення Волинської губернії була досить значною: за переписом 1897 року тут проживало більше 171 тисячі німців, що за кількістю ставило їх на четверте місце після українців, євреїв та поляків.

Німці проживали компактно, на хуторах, і проводили Богослужіння відокремлено, але не могли сховати свого світа від людей, які проживали поруч. Збереглися конкретні історичні докази того, що вони мали значний вплив на пробудження серед місцевого населення. За віровизнанням німці були лютеранами, методистами та баптистами. Перші євангельські громади на Волині були саме баптистськими. Перша

юридично зареєстрована громада євангельських християн, що за віровченням нічим не відрізнялися від баптистів, була утворена в Ковелі 1909 року.

Але справді масового характеру пробудження на Волині набуло після закінчення Першої світової війни, коли додому з фронту повернулися місцеві жителі. Багато з них, перебуваючи в Європі, часто в полоні, почули проповіді Євангелія і широко увірвали в Господа. Звісно, відома вони ділилися з родиною та односельцями тим, що отримали від Бога.

Другим важливим чинником пробудження стало повернення додому з Америки заробітчан та емігрантів, які увірвали і прийняли хрещення у баптистських та п'ятидесятницьких церквах. Історія зберегла не всі імена тих перших місіонерів, але варто згадати таких, як Степан Ярмолук (с. Добре біля Гути), Федір Кандиба (Риковичі, Іваничівський район), Давид Міничук (Машів, Любомльський район), Яків Волошин і Охрім Бортник (Смідин, Старовижівський район), Іов Степанюк (Котів, Ківерцівський район), Яків Юркевич (Берестечко), Микола Ярошук (Датинь, Камінь-Каширський район), Петро Смітхус (Боровно, Камінь-Каширський район), Данило Коновальчук (Костюхівка, Маневський район), Лук'ян Новосад (Квасів, Горохівський район).

П'ятидесятницькі церкви на Волині утворювалися двома шляхами. Одні громади організовувалися з односельців через свідчення та проповідь емігрантів, які увірвали у п'ятидесятницькі церкви. Інші – з баптистів та євангельських християн, які прийняли проповідь про хрещення Духом Святим з ознакою інших мов. Саме так відбулося у селі Човниці.

На початку XX століття у Старій Човниці проживав коваль Йосип Кравчук (Тимофій Калинюк у книзі «Християни віри євангельської на Волині» помилково називає його Олександром – саме так звався Йосипів син, який у 20-х роках був служителем Човницької церкви). Він був шанованою людиною в селі і заможним господарем. І, до речі, дядьком відомого українського вченого-математика академіка Михайла Пилиповича Кравчука. Його навіреннє було трохи незвичним, навіть комічним. Якось, придбавши для себе обнову (у своїх спогадах Федір Каплун називає її «сюртук і камаші»), він прийшов у ній в церкву. Люди заздрісно поставилися до його зовнішнього вигляду, мовляв, диви, вже й старий Йосип панком зробишся. Це зачепило ковала за живе, він образився і сказав, що більше не піде до церкви, буде сам читати Слово Боже.

Що й зробив. Поїхав до Луцька, купив Біблію – і став читати по неділях разом з сім'єю. Це ще більше налаштувало односельців проти Кравчука, і вони донесли на нього священику. Коли ж Йосип і того не послухав, відмовившись повернутися до церкви, за справу взялися священнослужителі з Луцька. Бунтівникові погрозили виселенням у Сибір. Але багато селян, які поважали старого ковала, стали на його захист. Йосипа залишили в спокої.

Проте читання Слова Божого не пройшло на марно. Бог поступово зрошував посяє у серцях насіння. На читання Біблії приходили односельці Віталій та Йосип Момотюки, Андрій Пилипчук, Бакун. Про цю подію невідомо як дізнався один баптистський проповідник – якийсь Правослов з Києва, який приїхав до Кравчуків, побесідував з ними і настановив на дорогу істини. Йосип прийняв водне хрещення, став членом баптистської церкви і з родиною почав відвідувати німецькі зібрання (у Рожищах була німецька баптистська церква).

Коли після світової війни почалося пробудження, Йосип Кравчук був уже в літах і 1920 року, на 75-му році життя, відійшов у вічність. Але перед смертю наказав синові Олександру виконати його найбільшу мрію: щоб у його домі проводилися зібрання і щоб на його землі був побудований дім молитви. Син виконав батькове прохання: саме на ділянці Йосипа Кравчука у 1924 році розпочалося будівництво великого дому молитви, який зберігся дотепер. Олександр Кравчук замінив батька у служінні, активно працюючи на Божій ниві (його праця була недовгою – незадовго після освячення ділянки під будівництво дому молитви він

захворів і на 48-му році життя помер). Ще раніше він почав відвідувати зібрання у сусідніх Своязах, що проходили у баптистської диякона Шілберта, прийняв водне хрещення, вивчив німецьку мову, навчився музичній грамоті та грі на скрипці. У тій же громаді він закохався у німецьку дівчину Отілію Шот і одружився з нею.

26 червня 1922 року в колонії Пляшева відбулося членське зібрання, на якому було прийнято рішення про організацію та реєстрацію Човницької баптистської церкви. Пресвітером було обрано Федора Каплуна, дияконом – Олександра Кравчука. У 1923 році громада отримала реєстрацію, правда, через деякі чиновницькі нюанси під назвою «церква євангельських християн».

Федір Каплун народився у 1895 році у селі Своди Ківерцівського району. У 1913 році поїхав на заробітки у Сполучені Штати, де увірвав, прийняв святе водне хрещення і закінчив біблійну школу відомого баптистського проповідника В. Фетлера. Повернувшись 1921 року додому, він познайомився з Олександром Кравчуком та іншими братами з наволинських сіл і активно взявся за місіонерську та проповідницьку працю. Стара Човниця та обійстя Кравчуків стають своєрідною місіонерською базою для проповіді Євангелія по всій Волині. Федір Каплун у своїх спогадах згадує 55 населених пунктів, де йому довелося проповідувати і де згодом виникли євангельські церкви.

На базі Човницької церкви проводилися регентські курси та біблійна школа, організовувалися великі з'їзні зібрання. Таке зібрання (або як тоді називали – з'їзд) відбулося у серпні 1924 року. На ньому були присутні більше тисячі осіб. Човницю відвідали гості з Англії, Німеччини, проповідував відомий проповідник та християнський автор Освальд Сміт. Пісні співали українською, польською, німецькою та англійською мовами, грав духовний оркестр. Саме на цьому зібранні і відбулося освячення майданчика під будівництво дому молитви.

Але Стара Човниця відома ще однією важливою сторінкою історії. Воно було колиською і п'ятидесятницького руху, який набував усе більшого поширення. Як уже згадувалося, на Волині п'ятидесятницьке вчення прийшло, перш за все, через повернених з полону заробітчан та реемігрантів з Америки. Якщо в польських районах вогнища п'ятидесятництва виникали незалежно одне від одного і носили локальний характер, то на Тернопільщині воно набуло більш організованого характеру. Саме тому вже в 1924 році там відбувся з'їзд і утворився п'ятидесятницький союз. Але він носив географічно обмежений характер, охоплюючи переважно Тернопільщину, частину Рівненщини та Львівщини.

У другій половині 20-х років виникла потреба об'єднати п'ятидесятницькі церкви в єдиний союз. Для цього були вагомі причини. Перш за все, це стосувалося підготовки служителів, які б могли звершувати священнодії та правильно керувати громадами, що стрімко зростали. По-друге, потрібно було виробити віровчення та Богослужбову практику, які в різних громадах нерідко відрізнялися. По-третє, загальними зусиллями можна було б впроваджувати проекти, які не під силу окремим церквам. Окрім того, потрібно було захиститися і від лжевчень, що прийшли під виглядом п'ятидесятницького вчення та базувалися на духовних проявах без ґрунтовного знання Слова Божого і вже починали робити шкоду новим церквам. Такий об'єднаний з'їзд і відбувся в Човниці 1929 року.

І тут не можна обминути ще одну постать – Івана Зуб-Золотарьова. Народився майбутній євангеліст 14 січня 1903 року в Полтаві. Після закінчення школи був призваний у царську армію, де його направили на офіцерські курси. Але стати офіцером він не встиг: разом зі своєю частиною молодий юнкер втік від більшовиків на захід. У Польщі вони склали зброю і потрапили до спецтабору. Перебуваючи у таборі м. Воломін-Варшави, Зуб-Золотарьов почув Слово Боже від євангельських проповідників. Після увірвання поселився в Човниці, де приєднався до місцевої баптистської громади і в жовтні 1922 року прийняв водне хрещення. Там одружився з удовою з родниці Кравчуків.

Нині майже неможливо прослідкувати, як і коли у Човниці утворилася церква

п'ятидесятників. Майже в усіх джерелах про неї згадується як про вже завершений факт. Без сумніву, її основу становили члени баптистської церкви, які прийняли звістку про хрещення Духом Святим з ознакою інших мов. Невідомо також, хто, де і коли про це розповів. Але оскільки п'ятидесятницьке вчення було посяєне по всій Волині, а проповідники та євангелісти досить рівно ставилися до свого служіння і часто вирушали в місіонерські мандрівки на декілька тижнів чи місяців, то можна припустити, що в Зуб-Золотарьова було дуже багато шансів почути про нове вчення.

Тимофій Калинюк у своїй книзі «Історія християн віри євангельської» наводить прізвища перших п'ятидесятників у Човниці: В. Білевич, М. Сац, Н. Момотюк, А. Кравчук, К. Дорошкевич.

Вихід з баптистської церкви і організація нової громади відбулася найімовірніше в 1925-1926 роках. Іван Зуб-Золотарьов у журналі «Християнський вестник», що видавався в Аргентині, у № 329 за 1975 рік публікує фото (правда, низької якості) зі з'їзду в Човниці в 1924 році, про який ми вже згадували. Він детально та із захопленням пише про цю подію, зазначаючи, що саме в тій церкві він прийняв водне хрещення. Можна припустити, що Зуб-Золотарьов був безпосереднім учасником цієї події і говорить про церкву як про свою. Разом з тим, той факт, що у 1929 році в Човниці відбувся такий серйозний п'ятидесятницький з'їзд, свідчить, що там вже була окрема чимала п'ятидесятницька церква, яка мала базу для проведення такого заходу.

Тимофій Калинюк у своїй книзі «Християни віри євангельської на Волині» пише, що Федір Каплун, повертаючись з Америки, мав зустрічі з п'ятидесятниками, прийняв їхню науку, хоча сам не був хрещений Духом Святим. Він лояльно ставився до п'ятидесятницького вчення, але, будучи служителем баптистської церкви, змушений був чітко визначитися зі своєю конфесійною належністю, що і зробив, залишившись у своєму братстві.

Тож Федір Каплун і надалі залишився пресвітером баптистської церкви. Він багато подорожував по Волині і у своїх спогадах, які писав у 70-х роках у США, згадує 55 населених пунктів, у яких проповідував і де утворилися або церкви, або невеликі групи євангельських християн. Його праця продовжувалася аж до 1939 року. Після окупації Польщі Німеччиною та Радянським Союзом його разом з німецькими колоністами переселили на Захід, звідки він пізніше емігрував до Сполучених Штатів.

У своїх спогадах він жодним словом не згадує п'ятидесятницьку церкву в Човниці. У 2009 році його син Фелікс у телефонній розмові з Юрієм Вавринком сказав, що батько ніколи в родині не розповідав про взаємостосунки з п'ятидесятниками. Сам Фелікс народився у 1926 році, тому мало що пам'ятає. Залишився лише дитячий спогад про те, що п'ятидесятницька церква була розташована недалеко від баптистської, через річку, і що там були гучні молитви, які нерідко долітали аж до обійстя Кравчуків.

Зібрання п'ятидесятників проводилися в домі Віталія Біласевича, а коли виникла потреба в більшому приміщенні – у Зуб-Золотарьова, який відпустив половину свого будинку для проведення Богослужіння. Ймовірно, саме там і проходив третій за рахунком і перший об'єднаний з'їзд п'ятидесятницьких церков.

Починаючи з 1928 року історія п'ятидесятницького руху в Польщі тісно пов'язана з іменами служителів Східноєвропейської місії (СЄМ) німців за національністю Густава Шмідта та Артура Берггольца (в інших написаннях Берггольц). Густав Шмідт народився на Житомирщині в 1891 році. У 1905 році сім'я виїхала в Німеччину. Там 17-літній юнак навернувся до Бога. Він продовжує світське та духовне навчання в Європі і у США. Є дані, що на початку 20-х років Шмідт працював у Польщі як місіонер від Асамблеї Божих. У 1925 році він повертається до США, де намагається знайти кошти для біблійної школи в Польщі, але це йому не вдається. У 1927 році Густав зустрічається з Паулем Петерсеном, і з його допомогою та за підтримки бізнесмена Свансона вони утворюють Російську та Східноєвропейську місію для проповіді Євангелія у Східній Євро-

КРОКУВАТИ В МАЙБУТНЄ

ГОРТАЮЧИ СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

пі. Влітку 1928 року Густав Шмідт приїздить у місто Данциг (нинішній Гданськ) як суперінтендант місії. Саме це місто стане на багато років базовою місіонерською станцією. Звідси Густав разом з дружиною Кері їздить в Естонію, Латвію, Румунію, Болгарію і, звісно ж, здійснює внутрішні поїздки по Польщі. Тут він переживає важку втрату дружини Кері у грудні 1929 року.

Вже в 1928 році працівники місії ведуть активну працю з об'єднання п'ятидесятницьких громад, які не увійшли до Союзу під керівництвом Івана Гереса. Потрібно було докорінно реорганізувати Союз, об'єднавши українські, польські, білоруські, німецькі та російські громади, зміцнити зв'язки між віруючими, виробити єдність у питаннях віровчення, духовної практики, налагодити біблійну освіту.

Густав Шмідт та Артур Берггольц почали вести переговори з Іваном Гересом. Не все було гладко. Деякі брати, у тому числі й Іван Герес, поставилися до цього насторожено. Доводилося долати певні труднощі та непорозуміння. Не обійшлося без опозиції, яка пізніше об'єдналася у групу під назвою Церква Божа. Але нарешті всі питання вирішилися і 5 травня 1929 року в селі Стара Човниця відбувся Всепольський об'єднаний з'їзд українських, польських, білоруських та німецьких п'ятидесятників. Головою з'їзду був обраний Іван Зуб-Золотарьов, пресвітер Човницької церкви п'ятидесятників. На з'їзді були присутні 83 делегати, які мали право голосу.

Важливим питанням, яке було вирішено на цьому з'їзді, стала назва Союзу. У всьому світі п'ятидесятники називають себе переважно християнами євангельської віри. Але, враховуючи те, що на території Радянської України з 1925 року діяв Всеукраїнський Союз християн євангельської віри під керівництвом Воронаєва, щоб не було непорозумінь та плутанини, було вирішено дати назву Союз християн віри євангельської.

На з'їзді в Човниці був прийнятий статут Союзу ХВЄ, який роз'яснював порядок діяльності місцевих громад. Було прийняте рішення про відкриття у Данцигу біблійних курсів для проповідників, регентських курсів, а також про випуск журналу «Примиритель». Для керівництва Союзом ХВЄ та для духовної опіки церков було обрано комітет, в який увійшли Артур Берггольц (голова Союзу), Йосип Черський (заступник голови), Іван Зуб-Золотарьов (секретар), Данило Комса (скарбник).

Для успішної духовної праці було вирішено розділити територію на райони, що і було поетапно зроблено. У цих районах проводилися щорічні з'їзди, зібрання служителів, братські бесіди. Відразу ж після з'їзду розпочалася активна праця з вирішення тих питань, які обговорювалися. Вже через два місяці, у липні, Іван Зуб-Золотарьов відкриває в Човниці регентські та музичні курси, у серпні виходить перший номер журналу «Примиритель».

У кінці 1929 року на запрошення місії в Данциг приїжджає вчитель Біблії Павло Стехлік (чех за національністю), і 2 березня 1930 року відкриваються тримісячні біблійні курси, на яких навчалось 25 чоловік. Це була перша п'ятидесятницька школа в Європі. Викладачами були Густав Шмідт, Густав Кіндерман, Павло Стехлік. Але, без перебільшення, найбільший вклад у навчання як у біблійній школі, так і через публікації в журналі «Примиритель» вніс Дональд Джі (в Польщі його прізвище часто писали Гее). Він народився в Англії, чотирнадцятирічним юнаком на вернувся до Бога, одним із перших в Англії прийняв вчення про П'ятидесятницю.

Він служив пастором, вчителем, письменником, головним редактором п'ятидесятницького журналу, написав більше 30 книг, у тому числі книгу про духовні дари, яку друку-

вав журнал «Примиритель». Його називали «вчителем балансу» через те, що він уникав крайнощів у п'ятидесятницькій доктрині.

Першими курсантами біблійних курсів у Данцигу були Карл Леонович, Григорій Федішин, Григорій Селюжицький, пізніше — Михайло Вербицький, Юхим Стрелка, Лука Горощко, Сергій Каплун, Яків Селюжицький та багато інших відомих служителів. Лише з травня 1930 року до лютого 1933 курси закінчила 271 особа. Окрім того, Густав Шмідт та його працівники у 1929-39 роках провели близько 100 одно- та двотижневих курсів у місцевих церквах для тих, хто не мав можливості навчатися в Данцигу.

З 1 січня 1936 року в м. Кременчуг почав виходити щомісячний журнал українською мовою «Євангельський голос». До 1939 року вийшло 44 номери цього видання. Цей журнал особливо цінний тим, що в ньому, на відміну від «Примирителя», друкувалося більше інформаційних матеріалів. Саме за цими публікаціями нині можна відчувати духовний ритм життя Союзу та місцевих церков, дослідити їхню історію.

З того часу духовна праця набула нечуваного поширення. Бог чудовим чином діяв по всій Польщі. Тисячі людей каюлися, приймали водне хрещення та приєднувалися до церков, які, у свою чергу, росли та множилися. Лише в Ківерцівському районі у 1933 році увійшли в заповіт Бога через водне хрещення 295 душ.

Об'єднання віруючих у 1929 році принесло добрі плоди. Як у самому Союзі, так і при районних об'єднаннях були рукопокладенні євангелісти, які роз'їжджали по церквах, викладаючи біблійне вчення та настановляючи членів місцевих громад.

За довоєнний період в Союзі після Човниці відбулося сім з'їздів (враховуючи два на Тернопільщині): у 1931 році у Кричівську (Сарненський район); в 1933 — у Сільце; в 1935 — у Ківерцях; в 1937 — у Лодзі. Кількість віруючих стрімко зростала. Ось статистика лише за декілька років: 1931 року в Союзі налічувалося 12 204 члени, 1932-го — 15 441, 1935-го — 18 157, 1937-го — 21 501. На початок Другої світової війни у 15 районних об'єднаннях діяло 300 громад з більш як 25 тисячами членів.

У зв'язку з тим, що в тодішній Польщі було чимало сиріт, на базі Союзу було вирішено створити сирітський будинок. Він почав функціонувати в 1935 році в Барановичах. Спочатку відповідальною за це була Олена Покровська з Вільнюса, пізніше приєднали професійну вчительку Любов Коб'яко,

тис Любові Коб'яко.

У 1939 році Всепольському союзові ХВЄ виповнилося 10 років (а враховуючи перший з'їзд на Тернопільщині — 15). Це був час розквіту й піднесення.

1 вересня увійшло в історію як чорний день: розпочалася Друга світова війна. За таємним пактом між Сталіним та Гітлером Польща була поділена. Східну частину окупували радянські війська, західну захопила Німеччина. Центр Союзу в Гданську виявився під німецькою владою, зв'язок з церквами втратився.

Для керівництва Союзу настають важкі часи. Густав Шмідт за кілька місяців до цього повернувся зі США. Німецька влада заборонила йому проповідувати, вбачаючи в ньому американського шпигуна. Його кидають до в'язниці, після звільнення з якої йому загрожує концтабір. Тому за найпершої нагоди у 1943 році він виїжджає в нейтральну Швецію. Дружина Маргарет з двома дочками залишається на окупованій території. Розлука була настільки важкою, що на Різдво 1943 року Шмідт мало не помер від серцевого нападу. У 1944 році він отримав повідомлення про смерть дружини. Діти ще до 1946 року залишаються в Німеччині. І лише після війни за допомогою американського президента та Червоного Хреста він забирає їх і оселяється у США.

Помер Густав Шмідт у 1958 році.

Війна безжалісно розкидала по світі працівників Союзу. Артур Берггольц залишався на окупованій німцями території, переживаючи переслідування та арешти. Помер він 21 квітня 1957 року в Нью-Йорку. Деякі працівники, які залишилися на радянській території, настали нелегі часи. Браття на чолі із заступником голови Союзу Іваном Паньком намагалися зберегти єдність, шукали шляхи для братського єднання з іншими віруючими Радянської України. Але тут нове лихо: Німеччина напала на Радянський Союз. За період кривавої війни було зруйноване народне господарство, загинуло більше як 50 мільйонів людей. Серед них і чимало служителів Церкви. Структура Союзу була повністю зруйнована.

Ще в довоєнний період в Західній Україні набула масовості еміграція населення у Південну Америку: Бразилію, Уругвай, Парагвай і найбільше — в Аргентину. Саме в Аргентині виїхав Іван Зуб-Золотарьов. Він очолює церкву в Буенос-Айресі, активно проповідує Слово Боже, організовує церкви, видає журнал. Помер Іван Зуб-Золотарьов у травні 1981 року.

А тим часом на окупованій Україні віруючі переживають важкі часи. Іван Панько з Вільного перебирається в село біля Барановичів. Але про якісь чіткі дії щодо координування церков важко говорити. Служителі на місцях знаходили можливість в умовах німецької окупації продовжувати працю. Частю це їм вдавалося, навіть

молитовні будинки відкривали. Проте ця праця була локальною, кожен працював на свій страх та ризик. Юхимові Стрелці навіть вдалося провести з'їзд для служителів Полісся та частини Волині.

Хоча німецька влада з підозрою ставилася до п'ятидесятників і забороняла це вчення, у 1943 році вона видала офіційний дозвіл на діяльність п'ятидесятницьких церков та зареєструвала центр під назвою «Консисторія церкви християн віри євангельської» з центром в Барановичах. За німецькою термінологією Івана Панька стали називати єпископом, Сергія Вашкевича — генеральним секретарем. У 1944 році Західна Україна та Білорусь були звільнені від німецької окупації, але цей Союз продовжував діяльність. Радянська вла-

Вихованці дитячого притулку

стятників. Згодом такі зустрічі відбулися у Львові.

Але до створення Союзу справа не дійшла: у Москві було прийняте рішення зігнати всі протестантські конфесії в один союз. Як відомо, ще на початку війни Сталін, як далекоглядний політик, розумів, що для перемоги йому потрібно заручитися підтримкою всіх верств населення, у тому числі і віруючих. У 1942 році за наказом Сталіна з ув'язнення звільняються керівники євангельських християн та баптистів. Вони створюють Тимчасову раду євангельських християн і баптистів. 26-29 жовтня в Москві відбулося засідання керівників цих конфесій, на якому було прийнято рішення про злиття цих євангельських напрямків. Але для влади цього було замало. Вони добре розуміли, що п'ятидесятницькі церкви в Україні мають великий вплив, але політика з викорінювання релігії не могла дозволити їх легалізувати. Тому усіма силами влада разом із новообраним керівництвом Союзу євангельських християн і баптистів (пізніше слово «і» було замінено на «та») намагається приєднати п'ятидесятницькі церкви до підзвітної владі Союзу.

З 18 до 25 квітня 1945 року в Москві відбувалося засідання, на якому були присутні 20 чоловік від ВСЕХБ (російська абревіатура — Всесоюзный совет евангельских христиан и баптистов) і четверо від п'ятидесятників: Панько, Вашкевич, Бідаш, Пономарчук. 25 числа була підписана так звана Серпнева згода про об'єднання п'ятидесятників з Союзом євангельських християн-баптистів. Від Всеукраїнського союзу ХВЄ (так зване «воронаєвське братство») його підписали А. Бідаш та Д. Пономарчук, від колишнього Всепольського союзу ХВЄ — І. Панько та С. Вашкевич.

Служителі на місцях та церкви по-різному поставилися до цього злиття. Протягом наступних років багато п'ятидесятницьких церков входили в об'єднання, розчаровувалися і виходили. Стосунки були непростими, особливо після того, як керівництво ВСЕХБ всупереч угоді розіслало в місцеві громади листи, в яких прямо виступило проти говоріння на інших мовах, гучних молитов тощо. Розпочалася внутрішня боротьба за доктринальне вчення. Було чимало випадків, коли п'ятидесятницьких служителів утискували, усували від служіння. Це особливо проявлялося на сході України, де п'ятидесятницькі громади зливалися з баптистськими. На Заході це було менш відчутно, бо там п'ятидесятницькі церкви лише входили в Союз без злиття з іншими церквами і самі визначали свою діяльність та духовне життя. Таким чином, дуже швидко постало питання виходу зі ВСЕХБ та утворення свого Союзу.

14 лютого 1948 року в Києві зібралася група служителів, серед них А. Бідаш, С. Марін, М. Місюра, М. Бут, Ю. Самойленко, Є. Юрчак, В. Бойко, В. Бєлих, І. Левчук. На цьому зібранні було вирішено провести підпільний з'їзд з метою захистити п'ятидесятницьке братство.

З'їзд в умовах повної конспірації розпочався ще ввечері 16 березня у домі Федора Яшника в Дніпродзержинську. Підозрюючи, що органи МДБ їх шукають, ніхто не виходив з дому. Зачитувалися листи від багатьох церков з фактами численних порушень Квітневої угоди. Було прийнято рішення звернутися з цим питанням на адресу ВСЕХБ та Голови Комітету в справах релігійних

культів, а якщо не будуть вжиті заходи — виходити з ВСЕХБ. Делегати підписали текст листа ввечері 17 березня і вночі розійшлися. Бідаш, Марін та Панько (він з певних причин не зміг приїхати на з'їзд) повинні були відвезти лист в Москву.

Вранці 18 березня розпочалися арешти. Когось арештували прямо на вокзалі, когось вже вдома, когось — дещо пізніше. Було арештовано 14 учасників з'їзду. 18 вересня їм були винесені вирoki — за антирадянську діяльність від 5 до 10 років заслання.

У серпні 1956 року, вийшовши на волю, керівники п'ятидесятників на чолі з А. Бідашем, В. Бєлих та І. Левчуком зібрали ще один нелегальний з'їзд у Харкові, на якому теж прийняли рішення звернутися до уряду СРСР з аналогічним проханням про відновлення легальної діяльності Союзу. Цього разу вони отримали позитивну відповідь і почали збирати необхідні для реєстрації Союзу документи від місцевих церков. Документи були передані в Рад у справах релігії у Москві. Але відліг швидко закінчився, і замість реєстрації Союзу п'ятидесятників на місцях за тим самим списком, який передали у Москву, почалися судові процеси над керівниками й активними членами церков по всьому СРСР. Для багатьох віруючих це стало останнім доказом того, що підступній радянській владі неможливо довіряти. Це і було головною причиною того, що значна частина п'ятидесятницьких церков до самої перебудови ні на який діалог з радянською владою йти не погоджувалася.

Усі ці роки братство п'ятидесятників було роздроблене на кілька частин, загального центру не існувало. Значна частина церков входила у ВСЕХБ, у якому працювали деякі керівники, що представляли п'ятидесятницькі церкви (Г. Понурко, Д. Пономарчук, Д. Вознюк, Р. Білас, В. Глуховський). Починаючи з 1968 року була дозволена реєстрація п'ятидесятницьких церков незалежно від ВСЕХБ. На 1989 рік в Україні існувало близько 200 автономно зареєстрованих церков п'ятидесятників, діяльність яких координувала Рада пресвітерів, у складі якої були В. Озеруга, Ф. Вознюк, Н. Рещиковець, П. Сердиченко, Я. Кобиліський. Інші церкви не були зареєстровані, однак мали свої керівні центри (В. Бєлих, І. Левчук, І. Федотов, В. Мурашкін, І. Южаков, В. Прудников, Я. Приходько, М. Камінський, М. Мельник та ін.).

Після перебудови почалася робота з відновлення діяльності Союзу п'ятидесятників. До оргкомітету увійшли Р. Білас, В. Бєсєко, А. Гринчук, Н. Гушин, А. Ільчук, М. Камінський, Ф. Марчук, М. Мельник, В. Озеруга, Н. Рещиковець, П. Сердиченко, С. Цвор, Г. Черненко.

25-26 травня 1990 року в Коростені був проведений Всеукраїнський з'їзд, на якому була відновлена діяльність Всеукраїнського Союзу християн віри євангельської (п'ятидесятників). Він об'єднав місцеві церкви, що належали раніше до різних груп зареєстрованих у ВСЕХБ, зареєстрованих автономно і незареєстрованих церков ХВЄ і ХСВ. Головою відновленого Союзу був обраний Микола Адамович Мельник, який і керував ним до 1998 року. Сьогодні Союз ХВЄ, який є правонаступником Всеукраїнського союзу християн євангельської віри і Всепольського союзу християн, очолює Михайло Степанович Паночко, обраний на це служіння на Всеукраїнському з'їзді 19-21 травня 1998 року в Києві. А на Всеукраїнському з'їзді в 2004 році Союз було перейменовано на Церкву Християн Віри Євангельської України.

Окрім неї, в Україні існують ще декілька п'ятидесятницьких союзів. 1-2 травня 1992 року в Москві відбувся з'їзд п'ятидесятницьких служителів, які представляли переважно не реєстровані церкви так званого «воронаєвського братства». На ньому було утворено Об'єднану Церкву Християн Віри Євангельської, яку очолив Віктор Бєлих. До сьогодні вона географічно охоплює майже всі республіки колишнього Радянського Союзу та Німеччину. Українська ОЦХВЄ, яку очолює єпископ Георгій Бабій, входить до її складу і налічує приблизно 700 громад.

У 1990 році був утворений Союз вільних церков християн євангельської віри, який нині очолює старший єпископ Василь Райчинець. В об'єднанні налічується 330 церков.

Юрій Вавринюк.
Редактор журналу «Благовісник».

Президія VII з'їзду ХВЄ в Польщі. 1937 рік

яка стала справжньою матір'ю для дівчаток притулку. Клімат у Барановичах був не дуже добрий для дітей, то вирішили перенести притулок в інше місце. Вибір упав на Ківерці. Влітку 1937 року на постійне проживання в Аргентину виїжджає Іван Зуб-Золотарьов. Він з великою знижкою пропонує свій будинок для дитячого притулку. Союз оголошує по церквах збір і купує дім. Після відповідного ремонту та переобладнання у ньому поселилися 14 дівчат-сиріт від 4 до 11 років.

Притулок діяв до Другої світової війни. У вересні 1939 року радянська влада закрила дитячий будинок, дітей розвезли по інтернатах в різні кінці Радянського Союзу. Їх усіх розділили (навіть рідних сестер), щоб діти «забули релігійний дурман». Притулок конфіскували, і в ньому зробили квартири для чотирьох сімей. В одній з квартир великодушно дозволили посели-

Іван Панько

Без сівби неможливі жнива

Закінчення. Поч. на 1-й стор.

Він був Тим першим Сіячем, Який вийшов на неорані ниви і сказав: «Ось вийшов сіяч сіяти...» Ці слова сказав не філософ, не поет, а Божий Син. Він прийшов з добрим зерном. Це була воля Отця. І Він сів, сів і сів. І сіє донині.

Сіє і шукає той благодатний ґрунт, який стане доброю основою і дасть плід. Христос був найкращим Сіячем. У Нього не було маєтків, не було, здавалося б, жодних ресурсів, але Він сів в кожну пору дня. Він вчив на горах і біля моря, в домах і в синагогах, у храмі і біля храму. Він сів і сів з одною ціллю: щоб зібрати врожай спасених душ.

Нас тишити земне жниво, і ми дякуємо Богові за нього, але Головного Жнивара на небі – нашого Отця радує жниво душ наших. Дякуємо Отцеві за те, що Він мав це добірне зерно – Свого Сина. І не пожалів Його для тебе і мене – знаючи, що ми в бруді, в тенетах смерті. Для нас, занападених людей, Він послав чистого, доброго, прекрасного й вічного Сина. Слово-зерно впало і дало плід – народилася Церква.

Наслідком Його посіву стали 120 коло-

сків в єрусалимській горниці. Вони пройшли підготовку і чекали наказу. Вони, може, хотіли розпочати негайно, але були слухняні Господньому повелінню не відлучатися з Єрусалиму. Він сказав: «Ви приймете силу, як на вас зійде Святий Дух, і ви будете Моїми свідками аж до краю землі». Перефразуємо це слово – «Ви будете сіячами».

Як записано в Євангелії від Марка, Христос, прощаючись з учнями, сказав: «Ідіть по цілому світу і проповідуйте Євангеліє...» Іншими словами – сійте. Кому вони мали проповідувати? Всьому створінню. Хто увірує і охреститься, тобто іншими словами, хто прийме це слово, у чиему серці воно проросте і пустить коріння, той дасть плід на вічне життя і на славу Господеві.

Ми маємо дякувати найперше Отцеві Небесному – Він заклад чудовий план, щоб на тій, здавалося б, безнадійно занападєній землі проросло добре зерно.

Дух відчаю і песимізму пробирається сьогодні не тільки до невіруючих, а й навіть до віруючих людей. Що буде завтра? Що буде з виборами? А після виборів? Не гадайте, шановні, це не наше заняття. Наша позиція має бути чітка і конкретна: «Я знаю – мій Відкупитель живе!». Нам не доручено

керувати державою – це функція інших людей. Нам доручена більша влада, більша праця – сіяти в людські душі добірне євангельське зерно. Ось що покладено на нас – це не гра в релігію, не забавка в церкві чи якісь інші речі релігійного штибу. Ми з вами на передовій, на лівій фронті.

Божий Син за наказом Свого Отця прийшов на землю і помер на хресті. Сіючи Слово, Він був тим зерном, яке впало в землю і померло. Якби Він не помер, не було б Церкви, не було б ні тебе ні мене. Але Його смерть дала плід. І буде давати далі, бо це добірне зерно померло добровільно, і в результаті спрацює закон:

все, що вкинуть в землю і вмирає, дає плід в стократ. Та що там в стократ – ця смерть дає мільйони і мільйони плодів. Нині віруючі люди є в Австралії, і в Африці, і в Південній Кореї, і в Бразилії – у всіх кутках, всіх країнах світу. Це ті, хто народився згори. І

свій початок вони взяли від Того, Хто помер на хресті, Хто поклав за них Свою душу.

У нас є чудове, добірне зерно. Це зерно – євангельське Слово. Нам його доручив Господь, і я благаю Церкву, всіх присутніх: пам'ятаймо, що дні благодаті закінчуються. Не вічно триває весна, не вічне літо. Під-

крадається осінь, та й осені кінець, бо листя облітає і вже де-не-де сипле сніжком. Ми на землі не вічні, тому кладімо свою лепту, скористаймося часом. Увійдім у працю, яку запланував Отець, пославши Свого Сина. А Син послав Своїх учнів, і Слово донеслося до України – до Волині, до Донецька, до всіх областей. І далі – аж до Магадану.

Нам є за що дякувати Богові. Ми маємо таке прекрасне зерно. Любим це Слово, живим цим Словом і сіймо його навколо себе – в ім'я Ісуса Христа. А Божі дощі впадуть, а Божі роси зійдуть, бо Господь сказав: «Я пильную над Словом Моїм...»

Може, ти немічний, думаєш, що не маєш талантів. А талантів багато тобі не треба – з багатьма талантами тяжко йти. Наповни своє серце Божим Словом. Не страхом – що буде завтра? Це погане зерно. Не тривогою – що буде зі мною і з моїми дітьми. Не переживаймо за земні речі. Бог нам додасть. Поставмо на перше місце те, що поставив Отець, – твоє і моє спасіння. Заради тої цілі і тої ідеї Він віддав щонайкраще – і те зерно прийшло на землю. Невже ми, отримавши цей дар, цей духовний хліб, те добірне зерно, яке нас змінило, перемінило наш світогляд, будемо мовчати? Навколо проблеми, люди в депресіях і тривогах, а ми маємо сіяти мир, правду, вказувати на двері, які ведуть в небеса. Ім'я цим дверям – Ісус Христос! Він не тільки нас спас, але й дав доручення продовжувати сівбу, бо без сівби неможливі жнива.

Наша опора – Ісус Христос

«Подяку складайте за все, бо така Божя воля про вас у Христі Ісусі» (1 Сол. 9:18);
«Знай же ти це, що останніми днями настануть тяжкі часи. Будуть бо люди тоді... невдячні» (1 Тим. 3:1-2).

Сьогодні День Подяки Богу. Чи варто в наших життєвих буднях виокремлювати якийсь особливий день? Хіба змінюється щось в природі Бога, коли ми Йому дякуємо або не дякуємо? «Добрий бо Він до невдячних і злих» (Лк. 6:35). Нічого, на перший погляд, не змінюється, Він залишається незмінним вчора сьогодні і повіки, навіть до невдячних, лихих і злих Він добрий.

Та все ж сьогодні, в День Подяки, ми будемо звершувати особливу молитву, дякуючи за хліб щоденний, за матеріальні блага і за хліб духовний. За мир у наших околицях, в нашому краї, за мир в серці, з якого, власне і розпочинається всякий мир на землі. Ми будемо дякувати Богу за Україну, за край, в якому Він дозволив нам жити.

Що означає бути вдячним? Російською мовою «дякувати» звучить як «благодарить» – дарувати благо, добро словом або ділом. «Дякувати» означає визнати себе залежним, боржником за щось, за те, що мені або вам зробили.

Ісус Христос, Син Божий перед Своїми стражданнями підняв чашу і, як каже Слово Боже, Він Богу віддав

подяку. Ісус Христос дякував Своему Небесному Отцеві за чашу страждань і мук, яку Він повинен був пити для того, щоб сьогодні в незалежній Україні благословлялося Його святе Ім'я. Він віддав подяку за чашу скорбот і зневаги.

Християнам дякувати до лица. Дякувати до лица і Церкві, і кожній людині, яка проживає в нашому краї.

Микола Синюк
Єпископ

Але апостол Павло говорить, що за останніх днів люди будуть невдячні. Чи означає це, що той, хто сьогодні не прийшов у цей палац, – невдячна людина? Чи, може, невдячний той, хто в метро забув сказати «дякую», коли йому поступилися місцем?

Люди останнього часу будуть невдячні – це означає, що вони не будуть почуватися винними, почуватися боржниками перед Богом. Невдячність – це повна незалежність в найгіршому розумінні цього слова. Не дякувати Богу – це означає думати, що я самодостатній, незалежний і можу справитися і без Того, Хто дає все.

Лаодійська церква позиціонувала себе як багата, яка має досить всього і ні в чому не відчуває потреби. І в Бозі також. Справжня церква, яка розуміє, що Голова її – Ісус Христос, повинна дякувати. Якщо людина почувається абсолютно незалежною, у тому числі і від Бога, значить, Бог залишається за дверима. Ісус Христос каже до таких: «Я стою біля дверей і стукаю. Якщо хто почує Мій голос і відчинить двері, Я увійду».

Сьогодні тут зібралися люди, які хочуть дякувати Богові. Найперше за матеріальні блага, за збіжжя, яким, незважаючи на неврожайний рік, гарно коло-силися наші ниви. Подякуємо Богові за хліб. Люди, які

шанують Бога, завжди дякують за хліб. Вони знають, що сказав Бог до Ізраїлю: «Коли ви відступите від Мене, то Я зламаю вашу хлібну опору».

Україна сьогодні має потужну хлібну опору, надто потужну, так що ми можемо ділитися. Маємо вдосталь і можемо продавати. Це велика опора, що на наших благословенних чорноземах зростає хліб.

Сьогодні будемо благословляти Ім'я Господнє за хліб і за плоди землі. Але Ісус сказав: «Я хліб життя». Ось перша опора нації, держави, кожної конкретної людини, яка хоче знайти для себе самоутвердження і самовизначення. За хліб Божого Сина, який стався для нас хлібом безсмертя, будемо нині дякувати Богу. За мир у нашому суспільстві, за мир у ваших сім'ях, за те, що маємо мирне небо над головою, благословимо Ім'я Господнє.

За той мир, про який говорив Ісус Христос: «Мій мир даю вам». За цей мир особливо подякуймо Богові, бо, власне, з цього миру розпочинається все, із наших сердечних взаємин з Богом розпочинається мир в сім'ях, у суспільстві, в державі і між державами. Коли в серці Христос, коли в серці надіяна опора – Син Божий, тоді ми щасливі і благословенні.

Нехай наша молитва буде особливою, нехай наше серце говорить з особливою вдячністю Богові за те, що хлібну опору не відняв від нашого краю, за те, що Ісус Христос в нашому краї – це Бог, це Господь. Можливо, для когось просто номінально, для когось це просто слова але в Ісусі Христі – опора нації. Не відновлення економіки, не вирішення складних міжнародних питань, не відновлення ядерного статусу України, як дехто каже, – нашою опорою був, є і залишається назавжди Ісус Христос, Син Божий. Тож дякуймо за край, в якому дозволив нам жити Господь.

Подяку складаймо за хліб, за мир, за Україну!

Великий Бог достойний великої слави!

Михайло Мокієнко
Єпископ

Моє серце переполюють особливі почуття! Сьогодні Бог дійсно благословив нас! Слава Йому! Щиро вітаю вас з цим святом! Наші діди і батьки пережили різні лихоліття – війни, депресії, Голодомор 1932-1933 років, голодний 1947 рік. Ми не знаємо, що буде далі, але констатуємо як факт: люди мого покоління, ті, хто народився після 50-х років, не знають, що таке жадливий голод.

Бог створив людину і поселив її на прекрасній землі. І хоча гріхопадіння все спотворило, Бог не залишає землю. У Книзі Йова написано: «Хто, крім Нього, дбає про землю?». Вдумаймося в ці слова. Хто дає всесвіту лад?

А в 65-му псалмі читаємо чудові слова: «Ти відвідуєш землю та поїш її, Ти збагачуєш щедро її, – повний води потік Божий, Ти збіжжя готуєш її, бо Ти так приготуєш її!

Ти рілля її насичуєш вогкістю, вирівнюєш груддя її, розпущаєш дощами її, Ти благословляєш рослинність її! Ти добром Своїм рік вкоронуєш, і стежки Твої краплями товшу течуть!».

Цього року земля теж дала плоди свої, і ми маємо хліб і до хліба. Читаючи Біблію, ми зауважуємо, що Бог, як Творець, як люблячий Батько, дбає про землю, бо Він її створив не надарма. У Книзі Вихід 23:25 знаходимо чудову обітницю: «І будеш служити ти Господеві, Богу своєму, і Він поблагословить твій хліб та воду твою і з-посеред тебе усуне хворобу». Бог вчора, сьогодні і назавжди Такий Самий!

Разом з тим Він чекає, щоб людина віддала належну славу, хвалу і подяку Йому. З цього приводу ми знаходимо один дуже повчальний урок в Новому Заповіті. Євангеліст Лука описує, як до Ісуса підійшли десятеро людей, хворих на невиліковну хворобу – проказу. Ісус уздоровив їх всіх. Але тільки один, побачивши, що одужав, по-

вернувся, прославляючи Бога гучним голосом. Тоді Ісус запитав, де решта дев'ятеро. Чому вони не повернулися, щоб віддати славу Богу?

Брати і сестри, шановні гості! Це запитання звучить до багатьох наших сучасників. І я дуже радію, що християни – це вдячний народ.

У першому розділі Послання до римлян апостол Павло говорить про людей, які пізнали Бога, але не прославили Його. Вони зникчменіли думками своїми, і їх життя покотилося вниз.

Тому говорю ще і ще раз: Бог достойний особливої слави! Великий Бог достойний великої слави! У Книзі Об'явлення читаємо про голоси біля престолу, які прославляють Творця: «Ти достойний прийняти силу й багатство, премудрість і міць, честь і славу!».

Нехай сьогодні наша слава, як приємні пахощі, полине до Божого престолу, і ми скажемо разом з Давидом: «Благослови, душе моя, Господа, і все нутро моє святе

Ймення Його! Благослови, душе моя, Господа, і не забувай про всі добродійства Його. Всі провини твої Він прощає, всі недуги твої вздоровляє, від могили життя твоє Він визволяє, Він милістю та милосердям тебе коронує. Він бажання твоє насичає добром». Добрий наш Господь!

Перед нами молитва за дітей – за спадок Ісуса Христа. Обітниця, які Бог дав Аврааму, і сьогодні залишаються в силі. «Благословляючи, благословлю тебе, і множуючи, множу тебе». Навіть тоді,

коли Божий народ був у полоні, Бог спонукав Свого пророка написати їм: «Беріть жінок і народжуйте синів та дочок, та й синам вашим беріть жінок, а дочок ваших віддавайте заміж, щоб народжували синів і дочок, щоб ви там множилися».

Дяка Богу за Його чудові обітниці, чудове провидіння, за Його святу волю – щоб народ не зменшувався, а множувався.

В Україні намітили сьогодні тривожні тенденції. Населення невпинно скорочується. Але ми віримо, що Боже благословення може кардинально змінити ситуацію. Божя воля на те, щоб сім'ї множилися, і я вірю, що Бог хоче благословити Україну.

Дуже приємно відзначити, що християнські родини – багатодітні. І приємно було довідатися, що на Волині Президент України Віктор Ющенко вручив декільком християнським багатодітним сім'ям ключі від нових будинків. Господь не залишає Своїх, Господь нікого ще не залишив. Він подбає, щоб ми могли нагодувати і виховати своїх дітей. Тож будемо дякувати Господу і славити Його Ім'я. «Щасливий чоловік, який боїться Господа, який дуже любить заповіді Його. Насіння його буде потужне на землі, буде благословенний рід праведників, достаток і багатство будуть в домі його, і справедливість його буде повіки», – читаємо в 112-му псалмі.

Ми маємо за що дякувати Господу – за хліб, за мир, за Україну, за наших дітей, за всі Божі благословення, які так щедро посилає Господь для всієї землі.

ВІТАННЯ ГОСТЕЙ НА СВЯТІ ПОДЯКИ ГОСПОДУ

Вдячність – найважливіша риса

В'ячеслав Нестерук

Президент Всеукраїнського союзу
об'єднань євангельських
християн-баптистів

Мир вам, дорогі брати і сестри та всі шановні гості. Думаю, в Україні настав час величати і славити Бога. Таку свободу, яку має Україна сьогодні, побачиш мало в якій країні. День Подяки має стати державним святом. Треба продовжувати цю ініціативу, тому що вдячність Богів – найважливіше в житті людей.

Хтось сказав, що коли в дітей немає вдячності, це прогалина батьківського виховання, але коли немає вдячності в дорослих людей, вони або несповна розуму, або надто горді. Над цим варто задуматися.

Хотілося б, щоб на кожній площі, в кожному куточку нашої країни люди, завершуючи рік, зібравши врожай, від щирого серця дякували Богів.

Хтось сказав, що річка нашої вдячності має бути безперервною, щоб не було в ній місця для нарікання, смутку тощо. Думаю, Богів сьогодні люди дякують найменше. Ми вшановуємо землеробів, комбайнерів, трудівників, і це правильно, але не забуваймо, що якби Бог не дав врожаю, комбайнерів не було б що збирати.

Щиро вітаємо вас від імені нашого Союзу і молимося, щоб хвала і подяка для Господа линула з серця кожного українця.

Бог відповідає на подяку

Леонід Падун

Старший єпископ Української
Християнської Євангельської Церкви

Нам є за що дякувати Богів! Найперше за те, що ми з вами спасенні, омиті кров'ю Ісуса Христа і наші імена записані на небесах. Я дякую за можливість бути з вами на цьому святі і вітаю кожного з вас. Це гарна традиція, яку потрібно продовжувати – і не тільки в Києві, але й у всіх містах нашої країни, від сходу до заходу і від півночі до півдня. Вірю, що коли наші серця будуть сповнені подяки Богів, Він буде реагувати на це і все більше і більше благословляти нашу країну. Тому слава Богу за це свято і за все, що Він нам дав, – за країну, за врожай, за все добре, що ми маємо на цій землі.

Перед нами – наполеглива праця

Василь Райчинець

Старший пресвітер Союзу вільних
церков християн євангельської
віри України

Свято жнив – це свято радості, свято хліба, свято подяки. Але щоб цей гарний сніп пшениці стояв сьогодні перед нами, потрібні були будні, потрібні були посів, дощ, сонце і багато праці. Хтось молотив, хтось мовов, хтось місив, хтось випікав...

Перед нами ще так багато праці! Ще так багато зерен ворог втоптав в багнюку і болото гріха. Сьогодні свято, але завтра почнуться будні. Треба працювати, щоб ми ще не раз святкували. І хай допоможе нам усім Спаситель!

Ісус скоро прийде

Григорій Комендант

Президент Українського
Біблійного Товариства

Апостол Павло нагадує нам, за що треба дякувати, як треба сіяти, щоб гарно жати, і закінчує такими словами: «Дяка Богів за Його невимовний дар, за нашого Спасителя Ісуса Христа». Ми дякуємо за хліб, за воду, за чисте повітря, за мир і спокій, за те, що ми маємо таку чудову Україну. Але найбільше дякуємо за нашого Господа Ісуса Христа.

Українське Біблійне Товариство, як і всі ви, поширює чудову звістку про спасіння в Ісусі Христі, бо «це мало, дуже мало, і Той, Хто має прийти, прийде і баритись не буде».

Людина велика тоді, коли молиться

Богдан Дзюрах

Єпископ, керівник адміністрації
патріаршої курії Української
Греко-Католицької Церкви

Достойна громадо, дорогі сестри і брати у Христі. Маю велику радість і честь бути сьогодні на вашому святі і вітати вас від імені блаженнішого патріарха Любомира Гузара і єднатися разом з вами в цій подячній молитві до Господа Бога, бо це свято всіх нас. Тут зібрані представники всіх регіонів нашої України, і з наших сердець лине до Господа Бога подячна молитва, подячна пісня і звуки чудового оркестру.

Справді, дякувати Богів – це найкращий спосіб Його прославляти. Дякуючи Богів, ми визнаємо, що Він – єдиний Творець і Джерело життя дочасного і вічного. Він єдиний дає життя у повноті і Його підтримує. Саме тому сьогодні наші серця такі піднесені і радісні.

Але є ще інший мотив для подяки Богів. Дякувати Богів – це найкращий спосіб освячувати людину. Ніколи людина не стає такою великою, як тоді, коли вона схиляє голову перед Богом. Бо коли людина молиться до Бога, вона ногами стоїть на землі, але її серце підноситься до неба. Літургію не випадково називають ще таким словом, як «Євхаристія», тобто «благодаріння». І ось сьогодні підносимо разом з вами серця до Господа і хочемо Йому сказати оце дитяче і з глибини душі щире слово: «Дякуємо».

3 неволі вивів нас Господь

Маркіян Трофим'як

Єпископ, генеральний вікарій
єпископату Римско-Католицької
Церкви в Україні

Улюблені в Христі браття і сестри! Сьогодні найчастіше лунають два слова: «Ісус» і «любов». І це не дивно, тому що віра і любов привели нас сюди. Ми дякуємо Господу Богу за всі дари, котрим Він так щедро нас обдарував. Моє покоління не може до кінця повірити, що це так недавно ми чули слова зовсім іншого гатунку. Коли дивилися на молодь, на цих дітей, котрі так радісно співають «Алілуя», прославляючи Господа, то думаєш: чи це реальність? Чи дійсно Господь Бог вивів нас з неволі, в котрій так довго перебував наш народ? Але це реальність, ми вийшли з неволі, Господь подарував нам вільну країну – нашу Україну, вільну Церкву. Будьмо вдячні і бережемо цей дар, не дозволямо його втратити. Ми повинні залишити нащадкам квітучу, щасливу, замовну і християнську країну. Нехай Господь всіх благословить!

Потрібна молитва, яка захистить Україну

Олександр Турчинов

Перший віце-прем'єр-міністр України

Дорогі брати і сестри, вітаю вас любов'ю Господа нашого Ісуса Христа. У нас дійсно сьогодні свято – День Подяки. Переконали, що для християнина кожен день – день подяки, кожен місяць – місяць подяки і кожен рік – рік подяки. Усе життя християнина повинно бути сповнене подяки нашому Творцеві, тому що Він гідний цього. Тому що все, що ми маємо, все, про що ми мріємо, – то Його дар, на те Його воля.

Проблема в тому, що багато людей споживають Його дар, але не дякують Йому за нього. І наша країна все більше стає країною споживання, суспільство – суспільством споживання, світ – світом споживання, де моляться шлуку, вадам і гріху. Саме це причина криз, трагедій і сліз.

Сьогодні багато говорять про кризу. Хтось називає її глобальною, хтось – фінансовою, але ми з вами знаємо: це криза моралі, криза бездуховності. Наш уряд розробляє антикризові програми – щоб допомогти виробництву, підприємствам тощо. Але ми вважаємо, що треба робити й інші справи – такі, як закриття грального бізнесу, зменшення ціни на газ для Церков, відміну мита і податків на ввезення в Україну Біблій в будь-якому обсязі.

Нам кажуть, що бюджет від цього втрачає. Але бюджет наповниться, коли наповниться Духом душі. Коли моральна криза буде знищена, криза економічна буде знищена назавжди.

Так сталося, що як тільки починається виборчий процес, у нас все перетворюється на трагедію, тому що немає такого бруді і мерзоти, які б не використовували в намаганні захопити владу. Я завжди, а особливо нині, звертаюся до братів і сестер з проханням: потрібна молитовна допомога. Потрібна молитва, яка зупинить цей бруд, захистить країну. Бо захистити і відродити Україну може тільки Господь. Йому слава і хвала!

Яку красиву країну дарував нам Господь! Найкращі землі, чиста вода, гарний клімат – це Його подарунок. Але чому ж так багато людей в Україні вважають себе бідними й нещасними? Бідність і нещастя – це наслідок зневіри і невдячності. Саме ми, християни, повинні бути прикладом і показувати шлях, який врятує країну.

Слава нашому Богу за те, що Він нас знайшов, торкнувся наших сердець, за те, що Він дає свободу Україні. Але яку свободу обирає сьогодні більшість людей? Свободу брехати, свободу бруді і блуду. Ми з вами знаємо, що це ілюзія свободи, це страшне ярмо, яке прирікає людину на пекло, а ми з вами обираємо справжню свободу – свободу в любові, в проповіді Євангелія, свободу дякувати нашому Творцеві.

Свято Подяки – свято всіх християн України

Василь Костицький

Голова Національної експертної комісії з
питань захисту суспільної моралі

Українці ходять до різних церков, але ми єдині у вірі і християнській моралі. Бог єдина всіх християн, усіх представників цієї поважної світової релігії. Нас сотні мільйонів, але коли ми зливаємося в єдиній вірі, Бог чує кожного, коли ми просимо, і подає, щиро прощає нам і благословляє. Саме нині, коли Україна вільна, незалежна і демократична держава, у нас появились можливість єднатися з усім християнським світом.

Однак ми стали нині і перед великим випробуванням. З одного боку, кожен українець завдяки Інтернету і ЗМІ є громадянином світу.

А з другого – саме тут, в Інтернеті і ЗМІ криється велике зло, здатне руйнувати суспільну мораль і віру. Тому хочу повідомити про ще один великий ужинок – про меморандум, який підписала від імені держави Національна експертна комісія з питань захисту суспільної моралі і який підписали, керуючись Божим промислом, представники всіх Церков України.

Сьогодні ми просимо: «Дай, Боже, Україні хліб, мир, любов і радість». Сьогодні ми складаємо Богів подяку. Мені, як світській людині, здається, що ми єдині не лише в нашій подяці, яка лине з наших сердець, ми єдині і в нашій вірі, яка йде від душі. Я вітаю вашу Церкву і впевнений, що свято Подяки має стати святом всіх християн нашої великої держави.

Державу розбудуємо спільно

Юрій Решетников

Голова Державного комітету у справах
національностей та релігій

Від імені урядового комітету та від себе особисто вітаю вас з цією надзвичайною подією – Всеукраїнським Днем Подяки нашому Богу за мир, за хліб, за Україну. Для кожної людини, незалежно від її віку, освіти чи посади, надзвичайно важливо усвідомлювати свою залежність від Бога, усвідомлювати, що все, що ми маємо, ми маємо з милості Божої, за що і потрібно дякувати.

Глибоко символічно, що сьогоднішнє зібрання відбувається в час важливих суспільних перетворень, коли закладаються нові підвалини для партнерських відносин між державою і Церквою, дається новий імпульс для наших спільних зусиль в розбудові вільної, незалежної і демократичної України. Уряд України глибоко шанує служіння християнських Церков, яке має надзвичайно важливе значення для нашого суспільства. Уряд постійно приділяє увагу для забезпечення свободи совісті в Україні та забезпечення належних умов для всебічного служіння Церков. Свідчення цього – факт, що лише протягом цього року Церквам надане право на безкоштовне і постійне землекористування; надане право сплачувати за газ на рівні тарифів для населення; до Верховної Ради України внесено законопроект, який звільняє ввезення Біблій до України від сплати податку на додану вартість.

Впевнений, що така динаміка розвитку партнерських відносин між державою і Церквою збережеться й надалі, і прошу вас молитися про це. Бажаю вам рясних Божих благословень, нових здобутків і успіхів у вашому служінні в Ім'я Бога для нашого народу та України.

ВІДХИЛЯЄМО ЗАВІСУ

Масони — це всесвітня таємна організація, що має релігійний і політичний характер. Слово «масон» означає «будівельник, муляр». Масони почали називати так себе тому, що у своїй організації наслідували середньовічні закриті цехи будівельників соборів.

Масонство і християнство

Історія

У Середньовіччі будівельники для взаємодопомоги, збереження і передачі свого мистецтва організували цехи, використовуючи у спілкуванні між собою паролі і таємні символи. До кінця Середніх віків справжніх будівельників в цих організаціях ставало все менше, до них почали проїжджуватися аристократи, незадоволені життям своєї церкви. Для того, щоб зберегти таємний характер спільноти і разом з тим пізнавати і підтримувати один одного, вони запозичили в цехових будівельників усю їх систему символів і термінів. Таким чином виникло масонство, яке в 1717 р. офіційно об'єдналося у Велику ложу Англії.

Незабаром масони організували свої відділення в багатьох країнах світу і почали проникати в їх економічне, політичне і культурне життя. На сьогодні у світі нараховується близько восьми мільйонів масонів.

Масонство як релігія

Самі масони стверджують, що не вважають масонство релігією, заявляючи, що їх головна мета — вдосконалення всього людства. Але чи можемо ми погодитися з цим?

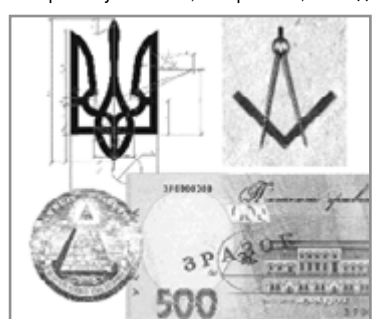
Бог у масонів називається Великим Архітектором всесвіту. Христос, згідно з вченням масонів, Богом не був. Вони вірять у безсмертя душі і в те, що людина може спастися сама, керуючись розумом як вищим законом. Ритуал, за заявами самих масонів, є наслідуванням стародавніх поганських містерій, і здійснюють їх в особливих храмах (ложах) особливі служителі, які використовують ритуальні предмети (вівтарі, свічки, ладан та ін.). Окрім посвячень, ритуал включає в себе також церемонії, які нагадують деякі християнські таїнства (шлюб, відкриття храму тощо).

Той, хто бажає стати масоном, повинен пройти багато випробувань і посвячень. Ієрархія посвячень складається з 33 ступенів, але вершини досягають лише деякі. Усі посвячення і ритуали відбуваються в темних залах лож, прибраних чорними завісами, людськими скелетами, черепами, символічними зображеннями, трунами, світильниками, кадильницями, закривавленими хустками і мечами. Кандидата в масони або на будь-який черговий масонський ступінь ведуть із зав'язаними очима до старших, він проходить ряд випробувань для засвідчення своєї холонокровності і витримки, дає жакливі клятви і відповідає на витончені запитання старших. Усе це відбувається в атмосфері страху, похмурої таємничості і ритуальної суворості.

Із цього стає зрозуміло, що масонство насправді — це таємна релігійно-громадська організація.

Масонство і суспільство

Масонські ложі, щоб діяти безперешкодно і легально, спочатку прибрали вигляду філософсько-громадських організацій. Масони утримують деякі добродійні заклади. Паралельно вони створюють інші дочірні організації. З одного боку, вони бажають справити на суспільство враження своєю добродійною діяльністю, а з другого — прагнуть до контролю над його вищими верствами, звідки набирають собі членів. Їх добродійні заклади, премії, стипендії та інша громадська діяльність приваблюють до себе активних людей з високими і честолюбними прагненнями, які, однак, самі того не усвідомлюючи, служать тільки інтересам масонства. Щоб переконати світ у своїй значущості і величезному вкладові в моральний і культурний розвиток людства, масонство заявляє, що його членами були великі діячі політики, науки і культури, — причому заявляє, як правило, завжди після їх смерті.

Більшість людей з масонами ніколи не стикалися і навряд чи коли-небудь зіткнулися. Причина цього прозора — прості люди їх не цікавлять. Їх приваблюють тільки сильні світу цього, що володіють владою, капіталом, впливом у суспільстві.

Масони вважають, що лише їм відомо, як правильно організувати життя всього людства, і що лише вони можуть це зробити. У цьому облаштуванні людського життя думка переважної більшості людей до уваги не береться і їх творча участь не передбачається. Таким чином, людство для масонів — це безголосе і пасивне стадо, пастирями якого вони призначили самих себе.

Недемократичний і олігархічний (олігархія — влада меншості) характер масонства випливає також із того, що воно систематично стежить протягом всього життя за членами суспільства з метою їх заохочення або покарання; не допускає у свою організацію жінок, негрів (у США), бідних і неосвічених.

Масонству не вдалося зберегти єдність. У світі існує кілька масонських систем, які суперечать одна одній; в одній країні можуть діяти ложі, які не спілкуються між собою. Існують і масони-атеїсти, що висувають одною зі своїх цілей знищення всіх релігій. З другого боку, є масонські організації, які вбачають в масонстві надрелігію, покликану об'єднати все людство і замінити собою традиційні релігії.

Масонство — це результат еволюції стародавніх дохристиянських і післяхристиянських містерій. Найвідомішими священиками вони вважають Піфагора та Ісуса. Обоє визнають Вчителями людства і Синами Божими.

Отож цілком очевидно, що масонство абсолютно несумісне з християнством. Християни вірують в Господа Ісуса Христа, мають «в Ньому відкуплення кров'ю Його, прощення провин через багатство благодаті Його, яку Він намножив у нас у всякій премудрості й розважності» (Еф. 1:7-8), володіють істиною «не в словах переконливих людської мудрості, але в доказі духа та сили» (1 Кор. 2:4). І тому християнам не личить відпадати від благодаті Христової, стаючи співниками чужих таїнств. Як не личить шукати поза Ісусом морального вдосконалення.

І. Г.

Протягом життя з нами інколи трапляється таке, що мимоволі починаєш думати: а чи є справедливість на землі? Як розібратися, що з того, що сталося, робить Бог, що — люди, а що — диявол? Не всі події і обставини з легкістю вписуються в наше уявлення про Бога, Його добру волю і справедливість.

Життя — надто складна штука, щоб пояснити собі все. «Закрите те, що є Господа, Бога нашого, а відкрите — наше та наших синів аж навіки, щоб виконувати всі слова цього Закону», — говорить Писання (5 М. 29:28).

І все ж дуже багато залежить від того, яким чином ми сприймаємо дійсність. Романтики і оптимісти дивляться на світ крізь рожеві окуляри, їх антиподи — скептики, песимісти про ті ж речі мають зовсім інше уявлення. Атеїсти і віруючі люди також по-різному дивляться на смерть і трагедії, світові події і часті випадки із життя. Та й серед них немає однорідної думки.

Тому спробуємо через призму Писання глянути на ситуацію, щоб зрозуміти, що стоїть за обставинами, в яких ми опиняємося, і найголовніше — як до цього всього ставитися.

Бог тримає ситуацію під контролем

Що б не відбувалося з нами і навколо нас, не можна втрачати віру в те, що Бог поруч. Він не слабкий, безпомічний бог, який не знає, що трапиться завтра, а дізнавшись, що з нами сталася біда, сам розгублюється і шукає вихід. Ні! Бог всемогутній, всюдисущий, всезнаючий і (що важливо) — добрий, милосердний і милостивий, довготерпеливий і правдивий (2 М. 34:6).

Легко вірити в Нього, коли все «клеїться», і складно, коли життя наперекіс, однак саме тоді віра і надія можуть стати неоціненною підтримкою для тих, хто шукає допомоги від Бога. У Біблії знаходимо багато дивовижних Божих обітниць: «І ніхто їх не вихопить із Моєї руки» (Ів. 10:28); «вірний Бог, Який не попустить, щоб ви випробовувалися більше, ніж можете, але при спробі й полегшення дасть, щоб знести могли ви її» (1 Кор. 10:13); «Чи не два горобці продаються за гріш? А на землю із них ні один не впаде без волі Отця вашого. А вам і волосся все на голові порохавано. Отож не лякайтесь, — бо вартіші ви за багатьох горобців» (Мт. 10:29-31); «Бо очі Господні дивляться по всій землі, щоб зміцнити тих, у кого все їхнє серце до Нього» (2 Хр. 16:9). Цей список можна продовжувати і продовжувати.

Тому що б не відбувалося у вашому житті, які б життєві бурі не вирували, не впускайте в серце думок самотності, відчаю і страху, не думайте, що все, що трапилося, — несподіванка для Бога. Він знає все, і Він — благий. Усвідомлення цих двох істин здатне зміцнити нас, дати нам можливість не опускати руки у важкий час, зібратися з силами і з Божою допомогою пройти через усі випробування. «А оце перемога, що світ перемогла, — віра наша» (1 Ів. 5:4).

Не завжди добрі обставини — ознака волі Божої

Одного разу апостол Павло під час подорожі попереджав своїх супутників про небезпеку і радив не продовжувати плавання. Йому не повірили. Коли подув південний вітер, усі «подумали, що бажання вони досягли, тому... попливли» (Дії 27:13). Це рішення ледь не стало згубним — вітер незабаром змінився, тільки з милості Божої всі вижили в страшній корабельній аварії.

Не завжди попутний вітер — знак від Бога! Не всі можливості, які зустрічаємо на своєму шляху, треба використовувати. Якщо дівчина доступна, то це зовсім не означає, що хлопець повинен

Обставини нашого життя

ХРИСТІАНСЬКИЙ ПОГЛЯД

скористатися цим шансом; не кожну бізнес-пропозицію треба приймати, навіть якщо вона обіцяє мільйони; не в кожній відчиненій двері варто входити. Треба обдумувати свої кроки!

Можна розпорозуватися, бігаючи за всім, що добре і доступне. Недарма кажуть, що добре — найлютіший ворог найкращого.

Цар содомський якось запропонував Авраамові частину здобичі, захопленої в битві, але Авраам, мовби відчувачи, що цей дар може стати для нього тенетами, відмовився (1 М. 14:23).

Дехто шукає поради в Бога, коли опиняється перед необхідністю пожертвувати гроші або підтримати свого знайомого фінансами, а ось прийняти — завжди з радістю! Авраам був проникливим і розсудливим.

На відміну від Лота, його племінника. Виявивши, що зрешувальні й родючі землі Йорданської землі, де були Содом і Гоморра, виглядають, як сад Господній, той вибрав саме їх. На жаль, рішення було помилковим і закінчилося для нього дуже плачевно (1 М. 13:10; 19-й розділ). Не все, що блищить, — золото!

На запитання: «Які думки до вас приходять, коли ви знайомитеся з дуже багатою і дуже впливовою людиною?» більшість віруючих відповідає однотипно: «Бог мене благословляє і створює для мене цю ситуацію, дає це знайомство».

І чому-сь ніхто не думає, що Бог зводить їх з такими людьми заради потреб тих людей, щоб їм послужити, підбадьорити, навчити і потішити... А зовсім не для того, щоб від них дістати якусь вигоду. Більшість просто дивується з такої постановки питання. Вони й не думали, що ця зустріч може бути корисна не для них, а для іншої людини! Отож не всі добрі обставини для нас благословення і не всі можливості — ознака, що треба діяти... Інколи вони — шанс для когось іншого; часом — спуска для нас або просто щось непотрібне, що можна реалізувати, але ціною втрати часу, сил і ресурсів, призначених для досягнення справді важливих завдань і цілей.

Якщо ми будемо тверезіше дивитися на «добрі» обставини і відрізняти їх від божественних, то рідше будемо розчаровані.

Не всі глухі кути життя — кінець дороги; іноді це просто новий життєвий етап

Скуштувавши від дерева добра і зла, Адам з Євою дозволили людям стати суддями, які самі вирішують, що добре і що погано. Це стало солодкою можливістю для людства бути «богами», і одночасно згубною пасткою для всіх поколінь.

Те, що здається поганим, — не завжди таке за суттю. Наприклад, хто коли бачив дітей, які б отримували глибоку насолоду від того, що їх дисциплінують власні батьки, щось забороняючи чи вимагаючи. Більшість дітей надали би перевагу шоколаду, чіпсам і кока-колі замість супу, гречаної каші і компоту. Для них дивно, що батьки не особливо підтримують їх пристрасть до приемних, здавалося б, речей.

Я з глибокою вдячністю згадую свою бабусю, що жила в селі і навчила мене, міську дитину, єдиного синопка моїх батьків, не бути вередливим і перебірливим щодо їди.

Мені було років зо п'ять, коли я в

черговий раз приїхав на літо в село. Бабуся застала мене і мого батька за дивним заняттям: з ложкою в руках я сидів на шії в батька, а він бігав по колу подвір'ям, як кажуть, «весь у милі».

— Це що таке? — запитала вона. (Моя бабуся була педагогом).

— Це ми їмо так, — відповіли ми обидва. І пояснили, що їсти я взагалі не хотів, мені в супі все огидне, і ми вирішили: я з'їдати по ложці супу, а мій тато після кожної ложки пробігатиме коло подвір'ям — зрозуміло, зі мною на шії. (Це була умова, за якої я погодився «їсти цей гідкий суп», де, окрім всього, плавала варена морква).

Швиденько посади дитину за стіл і залиш нас, — твердо сказала бабусю моєму татові. Її голос був такий переконливий, що ми обидва зрозуміли: справа серйозна.

Бабуся показала на добротний і довгий прут, що стояв у кутку в літній кухні. Ним вона гонила корів з пасовища. «Ти знаєш, що це таке?» — запитала вона.

— Ні-і-і, — тихенько відповів я, відчувачи, що гра в бігових коней закінчена.

— Це «апетитні краплі», — суворо сказала моя бабуся. — Їх випишують всім, у кого пропадає апетит. Як в тебе з апетитом? Їсти суп хочеш?

— Хочу.

— Тоді їж! — твердо закінчила вона думку.

Словом, з того часу в мене ніколи не було проблем з тим, що «в супчику щось плаває».

Минули роки, і те, що мені здавалося поганим, сьогодні згадується з особливою теплотою і вдячністю, як сказав одного разу, виступаючи перед випускниками Стенфорда, Стив Джобс, засновник компанії «Apple»: «Ліки виявились гіркими, але пацієнту це допомогло».

Інколи в житті складаються обставини, які дуже болючі для нас, неприємні, сумні, і ми не здатні до кінця оцінити їх наслідки, значущість і причини тієї миті, коли це трапляється.

Якою важкою була доля Йосипа — його зрадили брати, продавши в рабство, з ним несправедливо повісив Потіфар, а в які жакливі умови він потрапив, опинившись в тюрмі! Його життя виглядало, як ланцюг жакливих подій, і кожного разу, здається, були всі підстави зневіритися, відступити від Бога в образі, озлобитися на світ і людей. Але він зберіг своє серце, і Господь підніс його! «І знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре», — говорить Писання (Рим. 8:28).

Але не треба думати, що Бог в останню мить якось «одумався» і «згадав» про Йосипа! Подивіться, що говориться в псалмах про Його дії: «І покликав Він голод на землю, всяке хлібне стебло поламав. Перед їхнім обличчям Він мужа послав — за раба Йосип проданий був» (Пс. 105:16-17).

Події, які, здавалося, були ударами життя, сталися не без Божого дозволу, Який знав, що все це буде на добро і Йосипу, і його братам, і всьому їх роду.

Нам не подобаються труднощі, але ж не буває щілення без хвороби, перемоги без битви, відповіді без запитань, втіхи без суму, радості прощення без сліз покаяння. І значущість пустого гробу і воскресіння Ісуса Христа зрозуміла лише після усвідомлення важливості Його хресних мук і смерті.

Тому нам треба мати Божий погляд на обставини у своєму житті і вірити, що Господь веде нас завжди. Треба довіряти Йому і ніколи не втрачати ні віри, ні надії, ні любові.

Д. П.

РІЧНИЦІ

Церкві ХВЄ України – 80

26 вересня село Човниця Ківерцівського району на Волині приймало особливих гостей — єпископів майже усіх обласних об'єднань Церкви Християн Віри Євангельської України, старшого єпископа ЦХВЄ Михайла Паночка, служителів місцевих громад, представників влади, іноземних гостей — Церква ХВЄ України відзначала своє 80-річчя.

дерев'яна споруда, яку, здавалося, не зачепив час: дім молитви церкви євангельських християн-баптистів. Він побудований на обійсті дядька академіка Йосипа Кравчука, який був першим євангельським християнином у селі. Ще на початку ХХ століття через читання Біблії він прийшов до думки про хрещення через повне занурення у воду. На початку 20-х років у Човниці утворилася баптистська церква. За активної участі Олександра Кравчука, сина Йосипа, був побудований великий дім молитви, який зберігся і дотепер.

Човниця, невелике поліське село, може пишатися своєю історією: тут народився всесвітньо відомий вчений, математик, академік Михайло

Кравчук, про що нагадують музей його імені та пам'ятний знак на місці батьківської хати. А за кілька десятків метрів від цього знаку розташувалася стара

Варто зауважити, що при всіх режимах: польському, німецькому, радянському цей будинок використовувався лише за призначенням — для Богослужіння.

Як відомо з історії, 20-ті роки минулого століття характерні нечуваним євангельським пробудженням на теренах Волині. Саме тоді зародилися сотні протестантських церков, більшість з яких діють і досі. Село Човниця стало колыскою і центром двох євангельських рухів: баптистського та п'ятидесятницького. Саме тут 5 травня 1929 року проходив Всеполянський об'єднаний з'їзд українських, польських, білоруських та німецьких п'ятидесятників, на якому був утворений Всеполянський союз християн віри євангельської і накреслені основні напрямки його діяльності.

І ось через 80 років священнослужителі Церкви ХВЄ України, яка є правонаступницею згаданого Союзу, зібралися в старому молитовному будинку, щоб згадати дорогу, якою Бог вів віруючих, і подякувати Господові за цей нелегкий, але цікавий шлях.

Ювілейне зібрання привітали єпископ церков ХВЄ Волині Михайло Близнюк, єпископ церков ХВЄ Рівненщини Віктор Боришкевич, пастор місцевої баптистської церкви Андрій Гонтар.

З історією зародження та розвитку п'ятидесятницького братства присутніх ознайомив старший єпископ ЦХВЄ України Михайло Паночко.

А потім святкове зібрання вітали представники влади. Голова облдержад-

міністрації Микола Романюк зазначив: «80 років в історичному процесі — час невеликий. Але якщо спроектувати його на людське життя, то в цьому просторі він охоплює декілька поколінь, які пройшли через воєнні лихоліття, духовний розбрат, злам і відродження людських цінностей, приниження та розквіт національної самолюбності. На сторожі втілення і збереження високих християнських ідеалів завжди стояло, стоїть і буде стояти християнство. Я високо ціную ту роль, яку відіграє в області Волинське об'єднання християн віри євангельської в досягненні єдності українського народу та подальшого утвердження злагоди і миру в суспільстві». На підтвердження своїх слів Микола Ярославович вручив старшому служителю Волинського об'єднання церков ХВЄ Михайлу Близнюку подячну грамоту.

Ювілейне зібрання вшанували своєю присутністю керуючий справами виконавчого апарату обласної ради Андрій Киричук, голова Ківерцівської РДА Леонтій Кричків, завідувач сектору у справах релігій Волинської ОДА Володимир Дорошенко, голова сільської ради Клавдія Мішук. Заступник міністра транспорту, депутат Верховної Ради останнього скликання Петро Кравчук у своєму зверненні передав вітання від Олександра Турчинова і Василя Онопенка, з якими зустрічався напередодні, і оприлюднив інформацію про те, що в приміщенні Верховної Ради депутати-християни щочетверга о восьмій ранку збираються на молитву за Україну, на яку запрошують і представників уряду.

Вітальне слово мали також пастори з Італії, Німеччини, США. Закінчуючи першу частину зібрання, єпископ Василь Боечко зі Львова сказав: «На нашому шляху були і здобутки й невдачі, героїчні сторінки і помилки. Але Церква завжди була безкомпромісною, хоча й платила за це високу ціну. Волинь — рекордсмен за кількістю переслідуваних віруючих. Шлях наших батьків та дідів — добрий приклад служіння Богові і людям».

uupc.org.ua

СЕМІНАРИ

«Жниво справді велике...»

5 жовтня в центральній церкві ХВЄ м. Хмельницького відбувся семінар для благовісників. На зустріч приїхали близько 80 служителів-благовісників з церков району та області. Розпочав семінар керівник відділу благовістії Церкви ХВЄ України Олександр Полчук. Він поділився з учасниками зібрання думками щодо основних практичних способів благовістії і захопив до активної праці на ниві Божій.

Продовжив тему обласний служитель Ростислав

Мурах, наголосивши на позитивних та негативних сторонах основних методів благовістії.

Спілкування зі старшими братами, а особливо спільна молитва підбадьорили благовісників і дали натхнення до подальшої праці.

Передова боротьби за людські душі небезпечна й важка. Але нагорода — задоволення від добре виконаної роботи — набагато більша за будь-яке переживання.

«Коли хто в Ім'я Моє прийме одне з дітей таких, той приймає Мене...» (Мр. 9:37)

Дитяче серце щире й відкрите, не затьмарене спокусами лукавого світу. У такому серці благодатні зерна Слова Божого швидко проростають і дають рясний плід. Довірлива і наївна, дитина без відбору сприймає все, чому її навчають. Тому так важливо закласти правильну основу дитячого світогляду. У цьому й полягає обов'язок учителів недільних шкіл, молодіжних керівників, організаторів таборів, усіх, хто покликаний та відчуває у своєму серці жагу свідкувати про любов Божу дітям та молоді.

«Поправді кажу вам: коли не навернетесь, і не станете, як ті діти, — не ввійдете в Царство Боже», — звертався Ісус до Своїх учнів. «Виноградником» доволі часто називають молоде покоління. Якими будуть плоди і в якій кількості — залежить від нас. Ця істина підтвердилася на практиці під час проведення молодіжного табору «Джерело життя» в м. Народичах. Табір проводився на базі церкви християн віри євангельської з ініціативи місіонерів — Юрія Брички, Гаяне Бадалян, Галини Рабінчук і Тетяни Петраковської. Допомогали Божим трудівникам у Народичах сім'я Гайдарових та брати і сестри із Рівненщини.

Зазвичай дуже важко зібрати місцевих дітей, кожен зайнятий своїм та й між собою вони не в тісній дружбі. Проте завдяки дітям та молоді, які ходять на зібрання і які мають змогу розповісти про почуте Слово Боже своїм друзям, під час

роздачі запрошень місіонерів приймали охоче і без підозр. Тож у таборі зібралося 60 дітей віком від 11 до 17 років, а двом було й за 20. Якщо згадати, що в місті всього 500 дітей, то 60 — це група не маленька. За три дні діти почули про сутність гріха, про спасіння, яке дарує Ісус Христос.

Усе розповідалося в доступній формі — проповіді супроводжувалися демонстрацією малюнків та християнськими сценками, в яких брали участь як вихователі, так і діти. Спробувавши себе в ролі біблійного героя, дитина краще розуміє зміст євангельських історій, пропускає їх через себе, через своє серце. Діти мають образне мислення, вони сприймають усе емоційно, тому у візуальних методах проповіді Слова Божого, як показує досвід, найкраще запам'ятовують почуте.

Кожного дня табір поповнювався новими дітьми: спочатку було 60, потім 70, деякі приходили навіть з батьками. Для 60 вихователів, які приїхали сіяти зерна євангельського вчення, роботи вистачало. Зранку проводили спільну молитву, табір відкривався проповіддю Олега Гайдарова, потім діти співали християнські псалми, далі зарядка, після якої вільний час. Потім гуртом брали участь у естафетах. Це неабияк зріднювало, об'єднувало усі команди, а вихователі

могли краще познайомитися з дітьми, щоб засвідчити про Ісуса Христа.

На «тихий годині» діти просто ділилися своїми життєвими історіями, знайомилися з вихователями інших груп. За програмою табору, у кожній групі сестрички-вихователі організовували рукоділля, під час якого діти виготовляли вироби з бісеру, малювали на камінцях олійними фарбами, ліпили скульптури із пластиліну. Потім ці сувеніри вони дарували своїм батькам чи одне одному. Після полудня проводилася табірна гра, яка полягала у пошуках правильної дороги до фінішу шляхом розгадування біблійних запитань. Так діти краще знайомилися з історією хри-

стіанської Церкви, вивчали біблійні історії. Увечері проводилося вечірнє зібрання.

Діти змінювалися на очах. Деякі батьки навіть плакали, коли чули свідчення про Живого Господа Ісуса Христа із уст власних дітей.

Місцеві жителі Сергій і Віктор проводили час у таборі щодня. Як розповідав Сергій, йому подобається перебувати з віруючими, хоча й життя його далеко не відповідає Божому Слову, гріх манить і заважає прийти до істини. Його душа, як пташка в клітці, б'ється об стіни, а виходу знайти не може. У колі світських друзів та знайомих він мав прізвисько «Лисий». Тільки слуга темряви може так зневажли-

во ставити клеймо на людину. А Господь кожного з нас знає по імені.

Євреї за національністю, Сергій особливо цінний в Господніх очах. Неодноразово будучи присутнім на молитовних зібраннях, хлопець відчував, як щось душить його, коли усі моляться, як щось стискає його груди, і він не має спокою. Почувши про це та знаючи походження подібних проявів, Олег Гайдаров запропонував помолитися. Під час гарячої молитви Сергій каявся у всьому злому, що допускав у своєму житті, і щиро просив Христа звільнити його від цього. Він відкрив перед Господом таємниці свого серця і наступного дня засвідчив, що світ для нього став іншим, наче сонце світить не так, як раніше, і вітер, і дерева, і люди — усе нове, усе відкривається в іншому світлі. А коли всі від'їжджали, хлопець зі слезами на очах говорив, що має відчуття, наче жив у сім'ї віруючих все життя.

Господь — Пастир добрий, Він ростить і оберігає, гріє і любить. Лишаючи сотню овець, Він іде на пошуки однієї загубленої, а коли знаходить — безмежно радіє. Ми, Його діти, силою Його благодаті покликані звіщати Божу любов для загублених, розгублених і зраних гріхом людей. Дитячі і молодіжні табори, конференції, спілкування, євангелізаційні зібрання — це шляхи донесення Божої істини до світу, неспасених душ, які так прагнуть живої води благодатного слова Христа.

Якось на зневажливий закид фарисеїв та книжників Христос відповів: «Лікаря не потребують здорові, а слабкі». Проведенням євангелізаційних заходів ми служимо Богу і людям, засіваємо неродюче поле пшеницею Слова Божого, а Дух Святий зрощує рясний врожай.

м. Рівне.

Ірина Наумець.

У дитинстві батьки нам видаються всемогутніми. Вони все знають, все вміють, їх нічим не здивувати. Але минає час, і ми починаємо бачити, що не такі вже вони й досконалі: часто помиляються, безперервно дратують нас своїми повчаннями, «застарілими» поглядами і постійними заборонами — це не можна, туди не ходи, так не роби! Яка нормальна людина може це витримати?

Дітям про батьків

Ізнову минає час, і настає довгоочікуваний момент, коли «пташка вилітає з клітки». Своє життя, своя робота, перша зарплата (теж своя). Роби що хочеш, їж що хочеш, іди куди заманеться. Одним словом, свобода!

А потім появляється своя сім'я. А з нею і свої турботи — дім, бізнес, море клопотів... Про батьків нема часу навіть подумати, не те щоб подзвонити чи в гості піти. Зрештою, батьки повинні розуміти нашу суперзайнятість. Вони теж були такими.

В Інтернеті можна знайти масу статей, порад і різних матеріалів про правильне виховання дітей, про те, як з ними поводитися, як їх годувати, розуміти... І тільки Біблія, це джерело вічної мудрості, говорить про ставлення дітей до батьків.

«Шануй свого батька та матір свою, щоб довгі були твої дні на землі, яку Господь, Бог твій, дає тобі!». Що означає слово «шануй»? Шанувати — це віддавати батькам належне місце у своєму житті: рахуватися з їхнім словом, не перечити, вчитися покірності.

Ісус сказав: «Я з Неба зійшов не для того, щоб робити, що Я захочу, а для того, щоб виконати волю Того, Хто послав Мене». Іншими словами, Син Бога в усьому був слухняний Небесному Отцю.

Дивовижна Особистість — Ісус Христос назавжди залишається авторитетом і прикладом у усьому: як не грішити, як ставитися до дітей, дорослих і до своїх батьків. Ісус постійно спілкувався з Богом-Отцем. Чи не приклад це для нас, дорослих дітей?

Можливо, варто почати з того, щоб просто згадати про них? Бо як би вони не поводитися, що б не говорили, вони нас любили, люблять і будуть любити, завжди бажаючи нам якнайкращого. До кінця своїх днів...

ProBoga.com.

Ти створена для щастя

«У Малині відбудеться семінар для самотніх сестер», — коли таке оголошення прозвучало в церкві, одразу захотілося довідатися, яка тема сестринського зібрання. «Створена для щастя». Це цікаво, отож чи не всі сестри заявили про своє бажання поїхати на семінар, організований з ініціативи відповідальної за сестринське служіння в Житомирській області Віти Лисюк.

Табір у Малині... Ворота навстіж відкриті — учасниць з усієї Житомирщини і навіть з Чернігівщини зустрічають незмінним привітанням: «Мир вам».

І ось сестри влаштувалися біля вогнища. Навколо панує нічна урочиста тиша. З небесного шатра зорі, що кружляють хороводом на темному небі, з цікавістю заглядають крізь верхів'я сосен — так, наче чекають відкриття й для себе.

«Доньки Царя» — ці слова з особливою ніжністю проникають в наші душі, наповнюючи серця трепетливим благоговінням. І вогнище не таке, як зазвичай, і сяючі в нічній тиші очі сестер відображають очікування чогось незвичайного. А це незвичайне давно жило в наших серцях, просто чекаючи якогось озаріння. І воно прийшло. «Ти прекрасне Боже твориво, яке Він створив для щастя, донька Небесного Батька, яку Він так ніжно любить і яку так палко чекає у Своїй небесній оселі...»

Ми їхали на семінар з бажанням отримати щось від Господа. А Господь незмірно мудрий, Він приготував подарунки-відкриття для кожного дівочого серця. І хоча було прохолодно і ми куталися в теплі покривала, по щоках текли гарячі сльози, і щось тануло всередині наших сердець, коли до нас промовляв наш дорогий Господь: «Я дуже люблю тебе, ти дорога в Моїх очах і Я справді бажаю тобі щастя...»

Два дні пролетіли, немов дві години. Задоволені були і наші викладачі, і вдячні слухачки. І як було не дякувати Господу за прекрасно проведений час, за небесні одкровення, за теплу надію і непохитну певність: «Я створена для щастя».

м. Брусилів.

Наталія Тарасюк.

До уваги читачів!

Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин» пропонує диски DVD із записом свята Подяки, що проходило 18 жовтня ц. р. у Києві в НГПМ «Україна».

Звертайтеся до Олега Карп'юка за тел. 067 911-03-65, 0342 501-019.

На Сімейний карнавал в Києві приходили прямо із загсу

У Києві в четвертий раз відбувся Сімейний карнавал «Любов проти гомосексуалізму» (ЛПГ). Підтримати акцію приходили навіть після шлюбу — прямо із загсу.

Яскравою колоною учасники пройшли центральною вулицею столиці з тематичними транспарантами і прапорами, виступаючи на захист традиційної сім'ї і проти пропаганди гомосексуалізму. У ході процесії в колону вливалися кияни.

Святковий концерт на майдані Незалежності починали маленькі артисти в українських костюмах, які співали про те, що «тато ким завгодно може бути, тільки мамою не може бути». На підтримку Сімейного карнавалу виступили заслужена артистка України Марина Одольська, виконавець Роман Ващук, актор театру і кіно Станіслав Дудник (Бжезинський) з дружиною Іванною Поточняк.

Про взаємозв'язок ВІЛ-інфекції і гомосексуалізму говорив президент всеукраїнської добродійної організації «АСЕТ» Анатолій Євдошук: «За даними нашої організації, в Європі 60 відсотків ВІЛ-інфікованих чоловіків заразилися через гомосексуальний зв'язок. Ось тільки чому гомосексуалісти мовчать про це, коли намагаються захищати свої права?».

Про сім'ю як про союз винятково між чоловіком і жінкою говорив заступник начальника головного управління у справах сім'ї і молоді Київської міської держадміністрації Павло Білоножко. «Українським суспільством завжди керували християнські цінності — народження і виховання дітей, охорона моральних засад. Тож будемо продовжувати під-

тримувати і відроджувати традиційне!».

Наочним прикладом нової щасливої сім'ї стали Інга і Борис Ткаченки, які приїхали на акцію відразу після шлюбу. «Ми тільки на мить уявили, що в український загс може прийти парочка з двох чоловіків, як це нині поширено на Заході, і страшно стало. Ми не хочемо, щоб в Україні пропагувались і реєструвались такі збочення!» — заявило молоде подружжя.

Із закликом боротися проти «гвалтування свідомості», яким займаються прибічники гомосексуального руху, звернувся лідер руху «Щаслива родина» Володимир Іванов: «Нам треба кричати, щоб зупинити це беззаконня, яке Біблія називає гріхом». Саме тому під час Сімейного карнавалу активісти збирали підписи за встановлення кримінальної

відповідальності за пропаганду гомосексуалізму. Уже зібрано близько 20 тисяч таких підписів з усієї України.

Але були й такі, кому Сімейний карнавал «Любов проти гомосексуалізму» прийшовся не по душі. Свято намагалися затьмарити представники гей-руху — вони кілька хвилин кричали: «Смерть натуралам!» і навіть намагалися примкнути до колони, викрикуючи подібні лозунги. Таким чином, вони знову продемонстрували своє справжнє обличчя.

Під час Сімейного карнавалу бажаючі могли взяти участь в конкурсах і виграти футболки з написом «Не переплутай контакти!». Традиційне свято «Любов проти гомосексуалізму» вкотре довело — не переплутати контакти справді важливо — для майбутнього України і нації!

ЛПГ.

Більшість прислів'їв і приказок, які ми використовуємо у своїй повсякденній мові і звично вважаємо народною мудрістю, насправді — Божа мудрість. Своїм корінням вони сягають Книги книг — Біблії.

Мудрість народна чи Божа ?

З ким поведешся, того й наберешся — «Товариство лихе псує добрі звичай!» (1 Кор. 15:33). «Грішників зло доганяє, а праведний Бог надолужить добром» (Прип. 13:21).

Поганий приклад заразний — «Не дружись із чоловіком гнівливим, і не ходи із людиною лютою, щоб доріг її ти не навчився, і тенета не взяв для своєї душі» (Прип. 22:24-25).

Що посієш, те й пожнеш — «Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне!» (Гал. 6:7).

Язиком сясі і так, а ділом ніяк — «Не квался своїми устами, і серце твоє нехай не поспішає казати слова перед Божим лицем — Бог бо на небі, а ти на землі, тому то нехай нечисленними будуть слова твої!» (Екл. 5:1).

Краще не обіцяти, як слова не здержати — «Краще не дати обіту, ніж дати обіт — і не сповнити» (Екл. 5:4).

Не копай іншому яму, бо сам в неї впадеш — «Хто яму копає, той в неї впаде» (Екл. 10:8); «Хто яму копає, той в неї впаде, а хто котить каміння — на нього воно повертається» (Прип. 26:27).

Краще мовчи, за розумного зійдеш — «І глупак, як мовчить, вважається мудрим, а як уста свої закриває — розумним» (Прип. 17:28).

Не розсипай перла перед свиньми — «Не давайте святого псам, і не розсипайте перел своїх перед свиньми, щоб вони не потоптали їх ногами своїми, і, обернувшись, щоб не розшматували й вас...» (Мт. 7:6).

Нема нічого таємного, щоб не стало явним — «Бо немає нічого захованого, що не виявиться, і немає таємного, що не вийде наяв» (Мр. 4:22); «Немає нічого захованого, що не виявиться, ні таємного, що воно не пізнається, і не вийде наяв» (Лк. 8:17).

Свиня завжди болото знайде — «Вертається пес до своєї блотини», та «Помита свиня йде валятися в калюжу» (2 Петр. 2:22).

ЦІКАВИНКИ

Птахи, які допомагають птахам

«Проходив же там якийсь самарянин та й натрапив на нього і, побачивши, змилюсь-дився. І він підійшов, і об'язав йому рани, наливши оливи й вина. Потому його посадив на худобину власну і приставив його до гостиниці та й клопотався про нього» (Лк. 10:33-34).

Альтруїзм — безкорислива допомога один одному, милосердя, співчуття і готовність до самозречення — реальна загадка для тих, хто пояснює світ живих істот термінами матеріалістичного розвитку. Еволюція повинна вплинути на принцип егоїстичного виживання найбільш придатної особи, щоб не було ніякої підстави для будь-якої істоти включаючи людину розвивати в собі прагнення допомагати іншим. Фактично, немає жодного пояснення тому, як генетичний код міг розвинутися і передати таку рису, як альтруїзм.

Дослідники вивчали так звану шурку білолобу. Птахи цього різновиду допомагають один одному, інколи навіть жертвуючи власним життям. Наприклад, один птах може стати перед коброю, готовою виплюнути отруту, щоб захистити іншого, і вчені були спантеличені, коли спробували дізнатися, як ця альтруїстична риса може бути передана, якщо така поведінка часто призводить до смерті.

Ще одна звична альтруїстична звичка шурки білолобої полягає в тому, що одна самка може відкласти заснування своєї власної сім'ї, щоб допомогти іншій виховати її дітей. Дехто стверджує, що така поведінка властива тільки птахам, які пов'язані один з одним родинними зв'язками. Але вони визнають, що доказів цьому твердженню надати не можуть.

А для нас альтруїзм — це демонстрація заповіді, яку дав наш Творець і в якій Він велить «любити ближнього свого», заповіді, яку часто виконують навіть «брати наші менші».

№ 10 (61) Виходить щомісяця
ЖОВТЕНЬ 2009 р.

За ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Адреса редакції:
**76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com**

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

**Головний редактор
Михайло
ПАНОЧКО**

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Заступник головного редактора — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована у ТЗОВ
«Видавничий дім «Молода Галичина».
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 26008340311261 Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк»
МФО 325019 Код ЄДРПОУ клієнта 20559726